

EEN
AVONTUURLIJKE
LOGEERPARTIJ

V.A. KRAMERS
RIJSWIJK (ZH)

door SUZE BRINKREY

DEL WIEBENGA

114 Bradford

EEN
AVONTUURLIJKE
LOGEERPARTIJ

IC-0

EEN AVONTUURLIJKE LOGEERPARTIJ

DOOR
SUZE BRINKGREVE
GEILLUSTREERD DOOR
NEL WIEBENGA

VOOR MEISJES VAN 8-10 JAAR.

V. A. KRAMERS — RIJSWIJK (Z.-H.)

GEMEENTEBIBLIOTHEEK
ROTTERDAM

p 036 389 145

B1000 007764 3

HOOFDSTUK I.

Een ontmoeting op de polderweg met
een onwijze fietsrijder. — Twee juichende
meisjes en twee zorgende moeders.

Emmie en Wiesje, die dezelfde school bezochten en in dezelfde klas zaten, waren beproefde vriendinnen. „De onafscheidlijken”, werden ze en niet ten onrechte genoemd. Op een middag, enkele dagen voor de grote vakantie hadden ze een bezoek gebracht bij een goede kennis van beiden, die een half uurtje buiten de stad woonde. Op de landweg, die de polder doorsneed, hadden ze een ontmoeting, welke van beslissende invloed zou zijn op de vakantie, die aanstaande was. Ze liepen, zoals zulks behoort, op de rechterzijde van de weg, dicht naast de berm, toen achter hen aanhoudend fietsgebel klonk.

„Die fietsrijder is niet wijs”, zei Wiesje, „hij belt en

rinkelt, alsof we hem in de weg lopen. En kijk eens op zij hoe breed de weg is, die voor hem vrij is".

Emmie haalde de schouders op en toen nog doordringender en aanhoudender de bel haar waarschuwend gerinkel horen liet, zei ze: „Niet omkijken, plezier van zijn lawaai zal hij niet hebben".

„Ring-ring, ring-ring!" Zonder ophouden.

Toch gaan we geen duimbreed uit de weg", was Emmie's beslist besluit.

„Hij zal het toch wel uit z'n hart laten ons ondersteboven te rijden".

„Die woestelingen zijn tot alles in staat", meende Wiesje.

Even verstomde het belgerinkel en op hetzelfde ogenblik sprong een heer af, die zich, de fiets in de hand, voor de meisjes plaatste en uitriep: „Kunnen jullie niet op zij gaan, brutale nesten, die je bent".

Door de schrik voor een ogenblik uit het veld geslagen, herkende Emmie de man niet.

Die woesteling, die onwijze fietsenrijder, was Oom Wensma, de oom van Emmie.

„Oom, U hier! Waar komt U toch vandaan?"

„Waar ik vandaan kom doet er niet toe. Van meer

belang is het voor jullie te weten, wat ik hier doen kom. Ik heb een verrassing voor jullie en als je raadt, welke die is, krijgen jullie m'n aardig landhuisje cadeau". Emmie lachte.

„En waar moet U dan wonen?" vroeg Emmie, „U en tante Truus?"

„Dan gaan wij zwerfende de wereld door en zingende halen we genoeg geld op om te leven. Dan maak ik een liedje op jullie, op de twee onafscheidelijken, die haar meesterschap in het oplossen van een moeilijk raadsel bereikt hebben".

„U wilt ons op kersen tracteren", ried Emmie. Oom Wensma schudde het hoofd.

„Op ijs" meende Wiesje.

„Ik zal je maar uit de droom helpen, meisjes. M'n verrassing bestaat hierin, dat ik ook namens tante jullie uitnodig de eerste acht dagen van de grote vakantie op ons mooie dorp te komen doorbrengen".

„Neen!" jubelde Emmie.

„Ja!" riep oom.

„En mag ik ook komen, meneer?" vroeg Wiesje.

„Natuurlijk, als je me tenminste dat deftige woord „meneer" sparen wilt. Je noemt me oom, evengoed

als Emmie. Dat gemeneer aan m'n hoofd de hele week vind ik vervelend".

„Zouden Papa en Mama het goed vinden?" was Emmie's twijfel-vraag.

„En de mijne?" vroeg Wiesje met een bedrukt gezicht.

„Geen zorgen voor de tijd", zei oom, „ik rijd nu als de wind naar jullie huis, bespreek de zaak en . . ."

„En als we nu niet mogen komen, oom?" viel Emmie haar oom in de rede en een angstige uitdrukking vloog over haar gezicht.

„Dan", antwoordde oom, „steek ik beide huizen aan de vier kanten in brand".

„Geef me een hand op de goede afloop".

Toen sprong de heer Wensma op zijn rijwiel, reed snel weg, groette nog een paar malen met een zwaai van zijn arm en was achter een kromming van de weg spoedig uit 't gezicht van de meisjes verdwenen.

„Wat is ie een schat", prees Wiesje.

„Oom is een dot", bevestigde Emmie, als ze thuis nu ook maar dotten zijn". Wiesje maakte hierop de onderstelling, dat Emmie wel zou mogen, omdat ze naar een eigen oom en tante ging. Met haar was dat

een heel ander geval. Haar ouders kenden oom Wensma bijna niet. Stellig zouden ze hun toestemming niet geven.

„Dan zal je alleen moeten gaan, Emmie".

„Dat doe ik niet", verzekerde deze, we zijn de onafscheidelijken en dat blijven we. Zonder jou ga ik niet naar het mooie dorp".

Arm in arm liepen ze een ogenblik zwijgend verder. Ieder van hen berekende de vermoedelijke kans op logeren. Na enig nadenken kwamen beiden met allerlei bezwaren:

„M'n zusje is in de eerste week van onze vakantie jarig", deelde Wiesje mee.

„En mijn twee daagse jurken moeten verستeld worden" zei Emmie. Toen zuchtten ze beiden hartgrondig.

„Papa heeft mijn eerste vacantedag vrij en hij heeft gezegd, dat ik dan met 'm uit mocht", herinnerde Emmie zich, waarop Wiesje volgen liet: „En Mama zou met zusje en mij op de eerste Woensdag naar tante Doortje gaan, die jarig is. We zullen stellig niet mogen gaan, Emmie".

„Ik vrees het ook en 't ergste misschien is nog, dat we aanstonds ons huis in brand vinden".

„Dan waren we dakloos Emmie en dat zou onze kans op de logeerpartij weer groter maken”.

Dat je nu nog spotten kunt, Wiesje, terwijl de angst in m'n keel zit.

Ze woonden beiden aan 't begin van de stad en toen Emmie haar huis op de laan naderde, was 't net of er lood in haar schoenen viel.

„Ik durf haast niet aan te bellen”, bekende ze. „Je moet maar met me mee, Wiesje. Met ons beidjes zijn we sterker dan alleen”.

Ze stonden voor de buitendeur.

„Zou oom er nog zijn?” fluisterde Emmie, „ik hoop het maar. We hebben in hem een goede bondgenoot”.

Beiden legden ze een oor tegen de deur en luisterden of ze niet een zware mannenstem horen zouden.

Het huis leek uitgestorven; geen enkel geluid klonk tot hun scherp luisterende oren door.

„Misschien zijn Mama en oom naar jouw huis, Wies” onderstelde Emmie. „Dan is er dus niemand thuis en kan ik gerust bellen”.

Ze trok aan de knop; hel klonk de schel in de holle gang.

Omdat ze hun oor weer te luisteren legden, of ze geen

naderende voetstappen hoorden en de deur met een ruk openging, tuimelden ze beiden naar binnen en kwamen op de gangmat terecht, precies op de voeten van oom Wensma, die schaterend uitriep: „Beginnen jullie de logeerpartij op mijn eksterogen? Dat belooft voor mij een pijnlijke week te worden als dat zo doorgaat”.

Ze sprongen op en begrijpende uit ooms woorden, dat de toestemming gegeven was, trokken ze oom juichend mee naar de huiskamer en Emmie hief aan en Wiesje stemde onmiddellijk in:

Oom Wensma die gaat nooit verloren,

Fal-de-ral-de-ri-re.

Emmie's moeder zat al voor haar naaimachine. Ze verstellde een van Emmie's daagse jurkjes.

Ze keek even om, toen de juichende kinderen binnen kwamen en glimlachte, zoals alleen een lieve moeder doet.

Emmie liep op haar zorgende moeder toe en kuste haar.

„Wat is U toch lief, Mama”, zei ze zacht, zodat alleen moeder het horen kon.

Het was maar goed, dat moeder met de rug naar oom Wensma zat, want anders zou deze de tranen in moe-

ders ogen hebben gezien en haar misschien hebben uitgelachen.

Oom Wensma keek of hij een klinkende triomf behaald had, zag de kinderen driest aan en zei: „Hoe heb ik 'm dat geleverd? Het stenen hart van je moeder tot toegeeflijkheid en zachtheid vermurwd”.

„En mag ik ook, oom Wensma?” vroeg Wiesje, hoewel ze niet meer twijfelde, maar ook uit ooms mond de stellige zekerheid wilde vernemen.

De Heer Wensma trok de mondhoeken in diepe plooiën naar beneden, schudde het hoofd en zei: „Met jouw moeder, Wiesje, heb ik een karwei gehad, een karwei, kind, dat ik er nu nog niet van bekomen ben. Wat heb ik moeten stormlopen om haar hart te winnen. Maar ik heb de vesting veroverd, ook voor jou heb ik de begeerde toestemming gekregen. En nu wordt het m'n tijd voor de trein, want als ik te laat thuis ben, is Holland in last. Ze is niet gemakkelijk, jullie tante Truus, dat kan ik je verzekeren. Maar dat zul je zelf wel ondervinden. Ik ben blij, dat jullie voor een weekje komen; een paar van die kleine bliksemafleiders onder m'n dak kan ik best gebruiken”.

Hij stond op, groette, verzekerde moeder, dat hij aan 't

station zou zijn om de meisjes in ontvangst te nemen en ging heen.

De eerste gang der meisjes was nu naar Wiesje's huis. En hier vonden ze haar moeder al aan de wastobbe. Ze had nog zakdoekjes te wassen en Wiesje's Zondagsjurk.

Wiesje's kleine zusje, de tweejarige Doortje, zat in de hoge kinderstoel, en zei, de handjes kraaiend ineensklappende: „Spelen met Doortje, Doortje mee”.

„Zouden we die lekkere kleine niet kunnen meenemen?” meende Emmie.

„Die huilt de hele week om Mama”, verzekerde Wiesje en dan worden wij door haar lawaai al de eerste dag de beste teruggestuurd”.

„En heeft oom zijn begeerde bliksemafleiders verloren” zei Emmie, „en dit verdriet mogen we hem niet aandoen”.

HOOFDSTUK 2.

Emmie griezelt en een slapende
man springt verschrikt overeind.
Een kefferig hondje maakt de gekste capriolen en
een oude dame doet verrassende mededelingen.

De meisjes hadden al vastgesteld, dat een van hun ouders, misschien beide wel, hen zouden wegbrengen naar het dorpje van oom en tante. Groot was derhalve de verrassing, toen hun werd medegedeeld, dat ze groot genoeg waren om zelf die reis te ondernemen. Een uur sporens was toch stellig geen bezwaar; bovendien zou oom, zoals hij afgesproken had, hen op het station komen afhalen. Dat was een sensatie voor de twee. Ze zouden alleen reizen, zoals grote mensen doen. De vakantie zette zich verrassend in. Wel zouden ze door Emmie's moeder

naar de trein worden gebracht. Dat kaartjesnemen had door de veelheid der loketten zijn grote bezwaren. Bovendien zouden de ouders geruster gesteld zijn, als ze de twee veilig in de trein wisten.

Na op de morgen van het vertrek nog een menigte raadgevingen en wenken te hebben meegekregen, werd de reis aanvaard. Met de tram reden ze naar het station; Emmie's moeder nam de kaartjes, de trein stond klaar en ze stapten in. Tegenover elkander op een knus plaatsje voor het raam, namen ze plaats. Moeder stond op het perron en keek naar hen. Een schrill fluitje, het vertreksignaal werd gegeven en de trein schoot onder de overkapping uit. Voor het eerst waren ze samen op reis.

Een koffertje, waarin de benodigdheden van beiden gepakt waren, was reeds een paar dagen tevoren afgezonden. Emmie droeg de sleutel in haar beursje, waarin moeder ook enig geld gestopt had. Van bagage hadden ze dus geen last. De wagen, waarin ze waren gaan zitten, was op een paar plaatsen na, bezet. Die al van ver gekomen waren, of zo aan het reizen gewoon, dat ze de route als slaaptijd gebruikten, dutten, het hoofd tegen het beschot of kniekbolden.

Naast Emmie zat een man, wiens hoofd, alsof dit aan een draadje hing, telkens opzij viel, tot op Emmie's schouder. Dan kriebelde zijn haardos op haar wang en daar griezeld Emmie van. Al meer en meer schoof ze op naar de raamkant, doch dat hoofd scheen zichzelf uit te rekken en volgde de schouder van het griezelen-de kind.

Een dame, die naast Wiesje zat, zag het en fluisterde Emmie toe: „Trek hem aan z'n snor, dan zal hij wel wakker worden”.

Maar dit durfde Emmie niet. Als hij zo onverwachts en hardhandig gewekt werd, zou hij misschien kwaad worden. Zo ver was ze opzij geschoven, dat haar hoofd tegen het beschot van de wagen heen en weer botste. Ze trok een pijnlijk gezicht en keek heel lelijk tegen de slapende sinjeur naast haar.

Wiesje, aan de overkant, lachte erom. Ze vond dat wel een grappig gezicht, dat dikke grote mannenhoofd telkens in botsing met het smalle figuurtje van Emmie.

„Toe maar, trek hem aan de neus, je kunt toch de hele reis dat zware hoofd niet ondersteunen”, ried Wiesje haar fluisterend aan.

„Zou 'k het doen?” dacht Emmie, en zich vermanend,

vatte ze tussen duim en vinger dat ding beet en gaf er een harde ruk aan.

Met schrik vloog de slapende man overeind, keek als beduusd om zich heen en staarde onthutst in de lachende gezichten van een bejaarde en twee jonge dames.

„Wat is er gebeurd?” vroeg hij vrij onnozel.

De meisjes proestten van 't lachen.

„Ze hebben U bij de neus gehad, meneer” vertelde de dame.

Hij voelde eraan, alsof hij vreesde, het ding kwijt geraakt te zijn.

„Ja, U hebt hem nog wel”, verzekerde mevrouw lachend, „was U bang, dat de neus U ontstolen kon zijn?”

Omdat er aan 't gegichel van de twee meisjes geen einde kwam, begreep de meneer, dat het meisje naast hem, hem de kool had gestoofd en vroeg: „Heb jij me bij de neus gehad?”

„En flink ook”, antwoordde de dame voor Emmie, „maar U hebt het verdiend. De hele reis door hebt U Uw hoofd op haar schouders gelegd. Het arme kind was er bijna onder bezweken”.

Met een sprong was hij keffend overeind.

„Zo'n reuzen arbeid moet beloond worden”, verzekerde de man, „'t is me nogal geen kleinigheid voor een jong meisje zo'n grote kaasbol te moeten torsen”. Hij stond op, nam een valiesje uit het net en trok er

een pakje uit, dat hij opende. Hij presenteerde de meisjes een amandelbroodje, dat ze gretig aannamen. De dame bedankte beleefd.

Pas hadden de meisjes van het verse amandelbroodje een hap genomen, of een hevig spektakel brak los. Op de bank bij het andere raam, zat o.a. een juffrouw. Die juffrouw was mager en had een spits, onaangenaam gezicht. Op haar schoot hield ze een klein hondje, dat tot nu toe kalm was blijven liggen. Hij moest of het papiergeritsel gehoord hebben of door zijn slaaperige spleetogen de broodjes hebben gezien, want met een sprong was hij keffend overeind en maakte de meest malle capriolen om zich uit de greep van de magere juffrouw los te wringen. Maar hoe steviger deze hem omklemd, hoe doller zijn sprongen en rukken werden en hoe nijdiger zijn schelscherp gejammer de coupéruimte vulde.

Omdat ze allen lachten, kreeg het onaangename gezicht van de juffrouw een uitdrukking van oplaaierende woede.

„Lachen jullie?” krijste ze en wierp op ieder der passagiers beurtelings haar vonkenschietende blik. „Is er dan wat te lachen? Is het niet logisch, dat zo'n stom

dier opspringt, als ie wat lekkers ruikt?"

„Dat 's ongetwijfeld heel logisch", zei de meneer, naast het opstandige mens. „Maar dat U zo'n spektakel maakt is minder logisch".

Nu stikte het mens inderdaad van woede, drukte de hond stevig tussen beide armen en liep, niet in staat meer een woord te zeggen, de coupé uit en een andere in. Toen gierden ze allen van de lach.

„Dat 's geen gemakkelijke tante", bromde boos een meneer, die in z'n lectuur gestoord was.

„k Zal ze een avond bij me op visite vragen", beloofde een jonge dame, die tegenover hem zat. „Ik ben dol op dergelijk gezelschap".

De rust in de coupé was weergekeerd.

De meisjes hadden het amandelbroodje met smaak opgeknaabbeld.

„Heeft het gesmaakt, meisjes", vroeg de meneer met de neus. „Ik zal wel oppassen niet weer in slaap te vallen, anders kom ik met lege handen bij m'n twee kinderen en die trekken me dan wel niet aan die voor-gevel, maar ik krijg van moeder de vrouw op m'n arme kop".

Toen de meisjes na de onverwachte versnapering ge-

nuttig en genoten te hebben, behoefte gevoelden hun jonge benen wat uit te slaan, besloten ze de verschillende wagons eens door te lopen, daartoe in staat gesteld door de harmonicatrein waarin ze gezeten waren. Zich vastklemmend aan de banken, bereikten ze de tweede wagon, welke ze, onvast op hun benen door de heen en weer schuddende wagon, ijlings doorliepen, omdat ze de magere juffrouw in 't oog kregen, die nog altijd haar klein, bibberend keffertje niet volkomen tot rust had gekregen.

„Zag je", vroeg Emmie, „hoe spinnig die juffrouw naar ons keek?"

„Dat arme mens kans toch niet anders kijken", merkte Emmie op, „ze is toch zelf een spin".

Ze waren bij elkander blijven staan in de ruimte tussen twee wagons. Onder hun voeten kraakte en piepte en knarste het en door het donker om hen heen zagen ze door kieren lichte strepen van de door de zon beschenen aarde.

„Griezelig is het hier", zei Emmie en ze huiverde. „Laten we maar gauw de volgende wagen instappen". Hier wachtte hun een verrassing, welke hun niet onwelkom was.

De coupé was leeg, de banken stonden daar eenzaam en verlaten, als wachtten ze op mensen en wat leven. „Hier is het fijn!” riep Wiesje. „Nou kunnen we doen wat we willen en ze sprong op de eerste de beste bank en legde zich languit neer op de rug.

„Ga naast me liggen, Em, dan hebben we 't gevoel, dat we in hetzelfde bed liggen, dat over de aarde op wielen voortschiet”.

Emmie legde zich naast haar vriendin neer en zei: „Daar liggen we in ons rijdende ledikant”.

„En stappen niet uit”, vulde Wies aan, „voor we 't einde der aarde bereikt hebben”.

„En omdat de heen en terugreis wel enkele jaren duren zal”, voorspelde Emmie, „komen we bij onze ouders terug als een paar grote, dikke vrouwen”.

„Lang zullen we stellig wel wezen”, gaf Emmie toe, maar op die dikte zou ik maar niet te veel rekenen, want er is in zo'n trein niets te eten, vergeet dat niet”.

„'t Zou wel leuk zijn”, voorspelde Wiesje, „als jij een jongen was, dan kwam je terug met een lange baard en een knevel, die beide over de grond zouden slieren.”

„Zalig is 't hier op het rijdende ledikant”, prees Emmie

hun legerstede. „Je moet net als ik doen, je ogen sluiten, dan schommel je zo fijn en het geknars en gekraak van de trein zijn als eentonige slaapliedjes”.

Wiesje geeuwde.

„Blijf maar stil liggen”, zei Emmie, „voor we 't weten, zijn we in diepe rust”.

„Maar we zullen ons kunnen verslapen en het station voorbijrijden”, vreesde Wiesje, waarop Emmie antwoordde: „Wat geeft dat? 't zal juist grappig griezelig wezen in een vreemde stad aan te komen. Dan staan we daar zonder kaartje, zonder geld, zonder onderdak. De politie komt er aan te pas, we worden opgesloten en verhoord. Maar we geven op geen enkele vraag antwoord. Dan weten ze geen raad met ons. Naar alle plaatsen in 't land wordt getelegrafeerd en getelefoneerd. Bulletins hangen tegen de ruiten van alle winkels. Boven alle kranten staat met grote letters gedrukt:

Twee doofstomme meisjes aangehouden.

Dringend om inlichtingen verzocht.

„Kind, houd op”, waarschuwde Wiesje, „ik griezelen van al je voorspellingen. Hoe zal ik zo de slaap vatten?”

„Stil maar kind”, suste Emmie, „geef me maar een hand, moeder waakt over je, kleine dreumes”.

„Mmm”; kreunde Wiesje, als een baby, die verzadigd in haar wiegje is gelegd.

Naast elkander bleven ze liggen met gesloten ogen en luisterden naar de eentonige kadans van de voortschietende trein.

Hoe lang ze daar zo stil gelegen hadden, wisten ze natuurlijk niet, toen ze plotseling met schrik gelijktijdig overeind schoten, uit hun rust wakker geschrikt door een nijldige gilschreeuw uit de locomotief.

En toen ze weer naast elkander zaten, zagen ze iets, dat hen met stomme verbazing vervulde. Op de bank tegenover hen zat een kind. Een meisje was het.

Vier jaar kon het wezen.

Wie was dat meisje en hoe kwam die daar op de bank in de lege wagon?

't Leek een geheimzinnig sprookje, dat de meisjes met stomheid sloeg.

Onbeweeglijk bleef het meisje zitten. Ze had krullend goudblond haar, dat als een brede bundel zonnestralen neerdaalde langs het diepe bruin van haar groot-open ogen. Een glimlach speelde om haar klein, sierlijk mondje.

Het duurde enige tijd, voor Emmie en Wiesje van hun

verbijstering bekomen, de kleine konden toespreken.

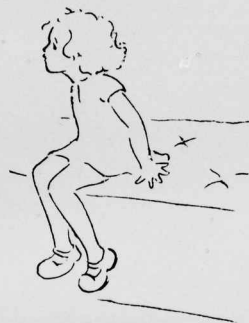
„Dag lief meisje”, zei Emmie en ze knikte het kind vriendelijk toe, dat een bijna onhoorbaar „dag!” horen liet.

„Hoe heet je?” was Wiesje's vraag.

„Irene”, antwoordde het kind.

„O, wat een mooie naam heb je. Waarom zit je daar zo alleen?” informeerde Emmie. „Is je Mama niet bij je?”

Het kind antwoordde niet op deze vraag; het keek over

„Gouden Kindje”

de hoofden der meisjes heen, alsof daarboven iets
bijzonders haar aandacht trok.

Onder de vele sprookjes, die de meisjes hadden of
welke hun op school verteld waren geworden, was er
niet een zo interessant, als het sprookje van het:

Gouden kindje,

zoals ze spoedig het meisje zullen dopen.

„Ben je hier alleen in de trein, Irene?” vroeg Emmie.
Omdat het meisje wederom niet antwoordde, maar over
de hoofden der meisjes heen glimlachend in de verte
scheen te staren, keken de meisjes om en een plotse-
linge kreet ontsnapte hen.

Achter de bank, waarop ze zaten, stond een dame, een
tweede onverwachte en zonderlinge verschijning in de
lege coupé.

Stom verbaasd en eveneens met angst keken de meisjes
haar aan.

Was de wagon een geheimzinnige toverdoos, die zo
onverwachts een dame en een kind voor de dag toveren
kon? 't Was een vreemde reis, welke ze maakten. Hoe-
wel al dat vreemde een zekere bekoring op hen had,
wensten ze toch beiden vurig, in het veilige huis bij

oom Wensma te wezen en diens prettige stem te horen.
„Jullie hebben, zoals ik gehoord heb, reeds met Irene
kennis gemaakt”, zei de dame, naast het kind plaats
nemende.

De meisjes knikten.

„Ik zie heel goed aan jullie gezicht”, vervolgde de
dame, dat je het plotselinge verschijnen van het kind
en mijzelf nogal raadselachtig vindt en ik kan me dat
best begrijpen. Maar, zo heel zonderling is dat toch
niet. Toen jullie binnenkwamen, zaten Irene en ik op
de voorste bank en jullie konden, door de hoge leu-
ningen, ons niet zien.

Ik hoorde jullie babbelen en toen ik om een hoekje
keek en je zag liggen, de ogen dicht, heb ik met Irene
het plan beraamd, waarvan jullie beiden daar net zo
ontsteld en verbaasd stonden te kijken. Nu is het raadsel
voor jullie opgelost en hoef je niet langer zo ontsteld
te kijken.

Ze gaf de meisjes een hand, nam uit haar tasje een
rol chocolaadjes en gaf de meisjes en ook Irene er een.
„Voor de schrik”, zei ze.

De meisjes, nu volkomen op hun gemak gesteld, bab-
belden wat tegen het kindje, onderwijl genietend van

de lekkernij.

„Nu zal ik jullie iets zeggen”, zei de dame, „waarvan je zeer stellig verstomd zult staan. Het is natuurlijk mogelijk, dat ik me vergis, maar ik geloof het niet. Een van jullie tweeën heet Emmie, heb ik dat goed geraden?”

„Maar mevrouw!” riepen de kinderen. „Hoe kunt U dat weten?”

„Ja, dat is voor jullie weer een nieuwe geheimzinnigheid, nietwaar?”

Eerst duiken daar een kind en een moeder onverwachts op uit een ledige ruimte, en nu voorspel ik weer een naam. Wie van jullie beiden is Emmie?”

Toen deze zich kenbaar gemaakt had, vervolgde de moeder van Irene „als jij Emmie bent, dan heet je vriendinnetje Wiesje. Heb ik dat wederom goed geraden?”

Grenzenloze verbazing bij de meisjes. Wie was toch die raadselachtige vrouw, die zonder hen te kennen, zonder hen ooit gezien te hebben, hun namen noemen kon.

De dame had schik in die stomverwonderde uitdrukking op het gezicht der beide meisjes, die haar met half

open mond sprakeloos bleven aanstaren.

„Maar mevrouw”, stamelde Emmie.

„Hoe weet U, hoe kunt U” stotterde Wiesje.

Mevrouw schaterde.

„Een wonderlijke gave bezit ik, nietwaar? Ik noem de naam van meisjes, die ik nooit ontmoet heb. Is het niet verbazingwekkend?”

„U is zeker waarzegster”, meende Wiesje.

„Goed gevonden”, antwoordde Mevrouw, nu met een heel ernstig gezicht, „wat ik al niet uit het koffiedik haal!” Ik behoef er maar even in te roeren, of ik zie de zonderlingste en meest geheimzinnige dingen. Gisterenavond zag ik, al roerende, och, eigenlijk deed ik het voor de grap, jullie namen duidelijk op de muur van m'n kamer

Emmie — Wiesje.

Wie van jullie beiden Wiesje en wie Emmie heet, kon ik natuurlijk niet zien, maar meer nieuws zag ik nog. Ook het doel van je reis is me bekend. Jullie gaan logeren bij meneer en mevrouw Wensma.

Is dat niet zo?”

„Maar mevrouw!”

En wederom in deze twee enkele woorden uitten de meisjes hun grote verbazing.

De dame keek uit het portierraam en waarschuwde: „Het station, waar jullie moeten uitstappen bereiken we over een paar minuten. Ik zou jullie aanraden je maar gauw naar de voorzijde van de wagen te begeven, want je weet de waarschuwing:

Een goed begin, een goed besluit,
Stap achter in en vooraan uit.

Ze gaf de meisjes een hand en zei glimlachend: „Eén voorspelling wil ik jullie nog doen en wel deze: „Jullie zullen een heerlijke vakantie hebben bij oom en tante Wensma op het mooie dorp”.

De meisjes bedankten mevrouw voor deze profetie, gaven het kleintje een hand en een streel en haastten zich naar de voorzijde, omdat de trein vaart verminderde en weldra krakend en knarsend stilstond, toen ze bij het reeds geopende portier waren.

Ze stapten uit.

Niet veel reizigers hadden de trein verlaten, zodat het stil was op het perron en ze dadelijk oom Wensma opmerkten, die met uitgestoken armen op hen toekwam.

„Welkom, nichtjes”, aldus begroette hij de jeugdige reizigers, „welkom op ons dorp”.

Hij gaf de meisjes een hand en bracht ze naar z'n auto, die hij voor het station gezet had. De eerste bewonderende uitroep van Wiesje schalde luid over het kleine stationsplein.

„O, wat is die laan mooi oom!”

„Ik ben blij, dat de entree je bevalt”, zei oom, „de eerste indruk is meestal beslissend”.

Hoewel Emmie de laan voor hen enkele malen gezien had, kon ze niet nalaten er wederom een bewonderende blik op te werpen.

„Een dubbele rij van hoge beuken spreidde haar bladerrijke takken over de brede steenweg, die zich als een donkere grot tot in de verre verte uitstrekte.

Aan weerszijden op de akkers lag het gouden licht van de zomerzon.

„O, dat is een sprookje”, zei Wiesje.

Daar had de heer Wensma nu echt plezier over. Hij wreef zich de handen en dacht: dat is een mooi begin, wat zullen die twee een week lang genieten. Toen, zich tot Wiesje wendende, zei hij: „Nu moet je voor al het moois, dat je zien zult, niet te lang blijven staan, want

dan zal je tijd tekort komen om al het schoons te bewonderen, dat je hier zult aantreffen. Stap maar vlug in, tante verlangt ernaar jullie te zien.

Oom schoof achter het stuur, de auto suside geruisloos de donkere grot in.

„Wat een leuke reis hebben we toch gemaakt”, prees Wiesje de tocht, die ze voor 't eerst samen gemaakt hadden.

„Ja”, antwoordde Emmie, „en zo geheimzinnig. Begrijp jij iets van die wonderlijke dingen, die we in de trein beleefd hebben?”

„k Heb al eens meer gehoord, dat er mensen zijn, die door middel van koffiedik voorspellingen kunnen doen en dingen kunnen meedelen, waarvan ze van tevoren niets wisten.”

Emmie lachte.

„Wat moesten die koffiedikkijkers dan in de oorlogsjaren beginnen, toen er geen echte koffie te krijgen was?” vroeg ze, waarop Wiesje antwoordde: „Toen deden ze dat kunstje zeker met theesurrogaat”.

Omdat ze smakelijk lachten, keek oom even om en vroeg: „Zitten jullie me uit te lachen? Dat 's niet netjes van je achter m'n rug”.

„Nee oom”, antwoordde Emmie, „maar wij hebben in de trein iets beleefd, zo grappig en zo vreemd, dat...” Maar verder kwam Emmie niet, want oom Wensma waarschuwde: „Vertel het me thuis maar, nu moet ik al m'n aandacht aan het chaufferen wijden, anders zouden er ongelukken gebeuren”.

HOOFDSTUK 3.

Oom stelt een programma op, waardoor hij zelf een dikke streep trekt. — Van een waarzegger, koffiedik en een man die eng doet. — Caesar de Grote.

Wiesje was geen vreemde voor Mevrouw Wensma, die haar enkele keren in het huis van Emmie ontmoet had. Zij behoefde dus geen kennis met mevrouw te maken, die haar even hartelijk ontving als Emmie, haar nichtje. Onmiddellijk heerste er een ongedwongen en losse toon. Na de koffietafel vroeg tante of de kinderen niet eerst een uurtje wilden rusten, voor ze op verkenning in de buurt uitgingen. Maar hiervan wilden de meisjes niets weten.

Ze lachten om tante's bezorgdheid, haar verzekerende,

dat ze zo fris als hoentjes waren en er dus niets voor voelden een uurtje „op stok” te gaan. Oom had een sigaar opgestoken en in zijn clubfauteuil gezeten, keek hij met welgevallen naar z'n twee loegetjes.

Hij hield heel veel van kinderen en betreurde het, dat zijn huwelijk kinderloos was gebleven. Tante's eerste taak was met de meisjes een rondgang door het huis te maken, de kinderen de indeling ervan te laten zien en hun de slaapkamer te tonen met de twee divanbedden.

„Zijn jullie al wegwijds geworden?” vroeg oom, toen het drietal in de huiskamer was teruggekeerd. „Het is verstandig van tante geweest die omgang gemaakt te hebben. Nu kunnen jullie tenminste niet verdwalen en loop ik niet de kans, dat ik 's avonds m'n bed niet in kan, omdat dit reeds door twee slaapsters is ingenomen. Als we nu aanstonds een kop thee hebben gedronken, loop ik de naaste omgeving even met jullie af en zal je de wegen wijzen, die naar de mooiste plekjes voeren. Want jullie begrijpen wel, dat tante en ik niet steeds de tijd hebben, jullie als lakeien op de hielen te volgen”.

„O, als 't U blijft niet, oom”, waarschuwde Emmie ondeugend.

„Jullie mogen doen waarin je lust hebt”, zei tante, waarop oom scherpte: „Voorzichtig, vrouw, wees voorzichtig! Je weet, hoe de jeugd is; geef je ze de vinger, ze eigenen zich de hele hand toe. Nee meisjes, 't zal wel een beetje anders toe moeten gaan.

Ga maar eens op je gemak zitten, dan zal ik het dagelijks programma eens opstellen”.

a.: om 7 uur sla ik beneden aan de trap twee potdeksels tegen elkaar, zo hard me dit mogelijk is natuurlijk. Jullie worden daar wakker van en roepen onmiddellijk: „Ja lieve oom, we zijn wakker”.

Ik wacht een ogenblik, hoogstens een minuut en dan komt:

b.: Boven aan de trap staande zingen jullie me een morgenlied toe, bijv.:

De dag ontsluit zijn gouden poort,
Daar komt de zon met al haar stralen,
En dringt tot in de diepste dalen,
En roept tot elk met vriendelijk woord:
Goemorgen!

De kinderen hadden beide oren dichtgestopt, omdat oom een keel opzette, of hij in plaats van een morgen-

liedje voor het front van een troep soldaten zijn bevelen stond uit te schreeuwen.

Oom lachte.

„Aan mijn grote stem zal je moeten wennen, meisjes, en luister nu verder naar het programma. Punt

c.: de volgende taak nu is de bedden af te halen, deze over het balkon te luchten te hangen en jezelf te wassen en te kleden. Zijn jullie hiermede gereed, dan komt taak

d.: de bedden worden opgemaakt en de kamer wordt gedaan.

Wederom zingend, want ik houd van vrolijke mensen om mij heen, kom je beneden, om de taak uit te voeren, die ik je nu zal opdragen.

Dus, punt

e.: Na oom en tante, maar vooral oom, hartelijk omhelsd te hebben, ga je naar de keuken, waar de rommel van de vorige dag op jullie staat te wachten, want je begrijpt toch, zelf steekt tante geen handen meer uit, nu ze twee zulke perfecte hulpjes in haar huishouding heeft.

Nu komt punt

f.: „Dit punt zal ik U zeggen”, riep Emmie, „de twee

De twee logées holden het huis uit.

logées hollen het huis uit, vliegen naar het station, springen in de eerste de beste trein en hier roepen we, zo hard we kunnen:

„Wij zijn van die nare oom verlost!”

„Dat zou ik vreselijk vinden”, zei oom en dus haal ik een dikke streep door het programma. Het valt me anders danig tegen, dat jullie nu al beginnen met je oom te weerstreven, terwijl ik hoopte, zoals ik al gezegd heb, twee welkome bliksemafleiders voor een week onder m'n dak te hebben, om de last van een lastige tante voor mij op te vangen”.

Tante schonk thee en terwijl ze daar stil om de tafel zaten en genoten van een heerlijke frisse bonbon, herinnerde Wiesje zich eensklaps de merkwaardige ontmoeting in de trein.

„Tante”, vroeg ze, „geloof U aan waarzeggers?”

Verrast door deze onverwachte vraag keek tante Wiesje verbaasd aan en vroeg: „Of ik aan waarzeggers geloof, vraag je?” Zou je me eerst eens niet vertellen, waarom je me deze wel wat vreemde vraag stelt?”

„Hierop kan ik wel antwoord geven”, zei oom. „De meisjes zijn natuurlijk bij een waarzegger geweest, die hun moest voorspellen, of ze een leuke vakantie week op het mooie dorp zouden doorbrengen.

Nu wat heeft de man uit het koffiedik voorspeld?”

„'t Was geen man, 't was een dame. Ze had een lief, blond meisje bij zich met gouden haren en fluwelen

ogen", vertelde Emmie. „We hebben 't meisje
Goudenkindje

gedoopt".

Oom sprong op en schreeuwde, zo hard, dat de kinderen er van schrokken: „Vrouw, het koffiedik! Waar is het koffiedik?"

Terwijl hij dat riep, beende hij met grote stappen de kamer in 't rond.

„Ik zal 't even in de keuken halen", beloofde tante, na eerst kalmerend een hand op ooms schouder gelegd te hebben.

Geheimzinnig fluisterde ze de kinderen toe: „Oom kan ook waarzeggen en de toekomst voorspellen. 't Is jammer, dat hij zich hierbij steeds zo opwindt".

Toen, zich tot oom richtend: „Blijf nu even kalm, man; het koffiedik zal direct voor je klaar staan".

Tante haastte zich naar de keuken en oom nam zijn plaats op de stoel weer in.

Hij zuchtte diep. De meisjes hadden het gevoel, dat er iets bijzonders ging gebeuren. Ze bleven oom maar aanzien, die niets zei, doch met diepe rimpels in het voorhoofd naar het plafond staarde, alsof hij hier iets heel bijzonders had opgemerkt.

Tante kwam met het koffiedik, dat ze op een schoteltje had gestort.

Uit de kast nam oom een drinkglas, waarin hij het koffiedik overgoot.

De kinderen waren vreemd-stil en een en al aandacht. Oom trok z'n horloge uit de zak en liet het aan de ketting een ogenblik boven het drinkglas heen en weer bengelen, terwijl hij met een lepeltje in het drabbige goedje roerde.

Eensklaps sprak hij plechtig: „Ik zie, ik zie . . . o, duidelijk zie ik het . . . op een lege bank in de coupé van een trein zit een meisje. Het kind is blond, bruine ogen heeft ze . . . ze heeft een blauw jurkje aan . . ."

„En haar naam, oom?" vroegen de meisjes bijna gelijktijdig.

Tot hun allergrootste verbazing, antwoordde de waarzegger plechtig en met nadruk: De naam van dat meisje is:

Irene.

„Oom", riep Emmie, doch met een plechtig gebaar beval oom Wensma haar te zwijgen en vervolgde op een diepe grafoon: „Ik zie . . . ik zie een dame . . . ze is de moeder van het kind . . . ze biedt jullie een chocolaadje aan . . . jullie smullen . . ."

„Haar naam, de naam van die dame!”

Oom sloot de ogen, alsof hij hierdoor beter zien kon en antwoordde: „Die dame heet:

Mevrouw Boshard.

Toen wreef de waarzegger krachtig door z'n ogen, zuchtte diep en zei: „Ik ben moe, je weet vrouw, hoe me dat waarzeggen altijd aangrijpt”.

„Of ik dat weet”, antwoordde tante, met iets van medelijden in haar stem, „je moet het voorlopig ook niet meer doen. „Het eist te veel van je”.

„Ja”, zei oom en schoof zijn kopje naar tante toe, „geef me maar gauw thee, lieveling”.

De meisjes waren evenals in de trein diep onder de indruk van de geheimzinnige gave, waarover ook oom beschikte.

Maar dieper was de indruk, welke ze nu ontvangen hadden van vanmorgen, omdat oom Wensma zo benauwend geheimzinnig had gedaan.

„Ik mag wel even een zakdoekje halen, tante?” vroeg Emmie, om een voorwendsel te hebben even de kamer te kunnen verlaten.

„Ik ga met je mee”, zei Wiesje, die, evenals haar vrien-

din voor een gevoel van angst werd overvallen.

Toen de kinderen de trap opgeklimmen waren, waarschuwde tante fluisterend, terwijl ze bijna stikte achter haar zakdoekje: „De kinderen zijn er zenuwachtig van geworden, stel ze toch dadelijk gerust, als ze weer beneden zijn. De stakkers zullen er anders nog tegenop gaan zien, hier nog een hele week te moeten blijven”. „Natuurlijk doe ik dat”, beloofde oom, en nauwelijks waren de meisjes in de kamer terug, of oom lachte zijn prettigste lach.

„Wat heb ik jullie toch fijntjes in 't ootje genomen”, plaagde hij, „met m'n koffiedik en waarzeggerij”.

Opnieuw waren de gezichten der meisjes een en al verbazing, maar nu van geheel andere aard.

„Dat twee zulke schrandere meisjes nog aan die onzin geloven”.

„Maar, U deed ook zo eng”, verklaarde Wiesje hun angst.

„Dat moet een goede waarzegger wel doen”, legde oom uit, „als die niet erg geheimzinnig doet, gelooft niemand in hem”.

„Maar U wist toch de naam van dat gouden kindje en ook van de moeder, hoe kon U die dan weten?”

„Die wist ik al voor jullie over die geheimzinnige ontmoeting in de trein met één woord gerept hadden”.

„Maar hoe kan dat dan?” vroeg Emmie, nog niet van haar verbazing bekomen.

„Wel heel eenvoudig, ik heb mevrouw Boshard zo even gesproken en die heeft me alles verteld”.

„Maar, mevrouw Boshard dan, hoe wist zij onze namen, hoe wist zij, dat we bij U een weekje logeren zouden?”

„Dat heeft je tante haar een paar dagen geleden verteld. Tante heeft blijkbaar jullie namen genoemd, mevrouw Boshard wist de dag, waarop jullie komen zouden en toen ze nu vanmorgen twee reizende meisjes zag, begreep ze, dat jullie onze logéés moesten zijn”.

„Wat akelig gewoon is dat alles”, zei Emmie, die nu toch werkelijk teleurgesteld was.

„Daar heb je 't nu al weer”, zei oom. „Als de mensen iets zien of horen, dat griezelig en geheimzinnig is, overvalt hun een gevoel van onrust en worden ze opgewonden, maar, als een juiste uiteenzetting hen weer geruststelt, vinden ze 't akelig gewoon. Vrouw, ik begin maar weer met m'n koffiedik”.

„Zou je niet eerst nog een kopje thee nemen”, vroeg tante.

„Dat doe ik”, antwoordde oom, „en dan zal ik de meisjes verder inlichten, zoals ik beloofd heb. Het is altijd prettig en gemakkelijk, als je de kortste weg kent naar de mooie plekjes”.

De waarzeggerij spookte Emmie nog maar aldoor door het hoofd.

Ze begreep heel goed, dat oom's en Mevrouw Boshard's afgesproken plannetje met die geheimzinnige kunst niets te maken had, maar ze wilde weten, of er werkelijk mensen bestaan, die in de toekomst zien en 's mensen lot voorspellen kunnen.

Ze vroeg er oom naar, die het misschien weten zou. Deze zag de vraagster een ogenblik glimlachend aan en antwoordde: „Er was eens een man

„He, neen oom”, viel Emmie in, „U moet me geen sprookje vertellen”.

„Dat ligt ook niet in m'n bedoeling”, was oom's antwoord, „het wordt in tegendeel een waar verhaal”.

Oom vervolgde: „Die man dan stapte de spreekkamer van een waarzegger binnen, wie men wonderlijke voorspellingsgaven toedichtte. Ongelooflijk was het, wat die man al niet voorspellen kon en feilloos”.

Nu was de meneer, die de helderziende bezocht, erg

voorzichtig van aard. Dus vroeg hij de toekomstvoorspeller, wat deze rekende voor het begeerde consult. „U begrijpt”, antwoordde de wijze man, „dat mijn onvertroffen gaven rijkelijk beloond moeten worden, maar de minder bedeelde mensen voorspel ik de toekomst voor drie enkele guldens. Zeg me dus eerlijk, hoeveel geld U in Uw zak heeft en hiernaar zal ik mijn honorarium bepalen”.

Op deze uiteenzetting vroeg de bezoeker verbaasd: „Weet U dan niet, meneer, hoeveel geld ik bij me draag?”

„Hoe zou ik dat kunnen weten?” was de wedervraag. De bezoeker stond op en haastte zich naar de deur.

„Wat gaat U doen?” vroeg de waarzegger.

„Meneer”, antwoordde de bezoeker, „als U niet eens in m'n beurs kunt zien, hoe zou U dan in mijn toekomst kunnen kijken”.

En de hand stevig op zijn broekzak, waarin de portemonnaie stak, haastte de bezoeker zich de deur uit.

„Zie je”, besloot oom Wensma, „nu weten jullie, hoe ik over die toekomstvoorspellerij denk. Maar kom, ik zal beginnen jullie wegwijs te maken”.

Op het erf, dat met een keur van vruchtbomen beplant

was, stond een bruin geverfd hondenhek. Dit was het paleis van Caesar, de waakhond.

Caesar de Grote, werd hij genoemd, een naam, welke oom hem gegeven had en die door de mensen in de buurt met angst en eerbied werd uitgesproken.

De meisjes schrokken, toen ze met oom het erf betraden en de kolos uit zijn woning te voorschijn zagen komen.

Hij stond daar fier als een majesteit voor zijn paleis, trots en zich bewust van zijn kracht, als een leeuw, die met bliksemende ogen de omtrek overziet, waarin hij als koning heerst.

Verschrikt bleven de meisjes staan. Het leek hun een noodlottig waagstuk nog een voet verder het dier te naderen, dat daar stond, hoog geheven zijn brede kop, vierkant op zijn sterke poten en zijn heersersblik op de hem vreemde kinderen gericht.

„O, oom, wat een verschrikkelijk beest!” riep Wiesje. Oom antwoordde hier niet op, doch vroeg: „Vinden jullie onze Caesar niet een koninklijk dier? Zo een vind je niet in de hele omtrek, mogelijk niet in het ganse land. Zie eens naar z'n sterk en toch rank lichaam, zijn prachtig gevlekte kop. En staat hij daar niet op zijn

rechte, sterke poten als een toonbeeld van kracht en sierlijkheid?"

„Maar, zijn bek, oom zijn vreselijke muill" riep Emmie, juist toen Caesar hartgrondig geeuwde.

„Z'n bek dwingt ongetwijfeld angst en eerbied af", moest oom toegeven, maar geruststellend voegde hij hieraan toe: „Hij is zo'n lobbjes, al maakt hij geenszins deze indruk. Kom maar gerust met me mee, hij is zo goedig als een jong kalf, dat de boer de handen likt".

Geruststellend door oom's verzekering liepen ze met hem mee.

Het bleek inderdaad, dat Caesar met zich dollen liet. Blij kwispelstaartend stond hij toe, dat de meisjes hem streelden en zijn ontzaglijke kop in hun armen drukten. „Ik heb hem enkele weken geleden gekocht", vertelde oom. „Hij zag er toen verwaarloosd en verarmd uit, was brommerig en gluiperig en nam bij voortduring een aanvallende houding aan. De hondenkoopman, van wie ik hem gekocht heb, had hem blijkbaar totaal verwaarloosd en verkeerd opgevoed. Ja, een hond moet opgevoed worden, zo goed als een kind. En weet je, waarin die hele opvoeding bestaat? Alleen in liefde. Zodra Caesar voelde en wist, dat ik van hem hield, had ik

alles gewonnen. Wat ziet ie er patent uit: z'n huid glanst van pure gezondheid".

Hij ontdeed het dier van zijn ketting en onmiddellijk vloog het grote beest als dol van blijdschap het erf op en rende in een wijde cirkel om het drietal heen.

„Nu zullen jullie eens zien, hoe gehoorzaam en lief hij is", waarschuwde oom Wensma, die hierop de hond toeriep: „Caesar, kom hier!"

Onmiddellijk schoot Caesar op oom toe en plaatste zich tegenover deze.

„Lief zijn, Caesar".

Zonder enige aarzeling legde Caesar zich aan de voeten van zijn meester neer en bleef liggen, ook toen oom de meisjes met een hoofdbeweging had duidelijk gemaakt, dat ze met hem verder zouden gaan.

„Als ik nu aanstonds zal roepen: „Kom Caesar", vliegt hij naar me toe", verzekerde oom, „maar eerder niet".

„Wat een lieve lobbjes", prees Wiesje.

„Dat is hij ongetwijfeld", zei oom, „maar wee degene, op wie ik Caesar loslaat. Als ik zeg: „Pak aan Caesar", schijnt het wel, of alle oerdriften opeens in hem wakker worden. Dan is ie ook niet meer te houden. Gelukkig heb ik dit slechts één keer hoeven te doen. Ik liep met

hem in het bos, dat jullie daar in de verte zien en werd lastig gevallen door een drietal kerels, die me van m'n geld wilden beroven. Daar lopen nog al eens van die ongure gasten door deze buurt. Maar ze kwamen van een koude kermis thuis, dat kan ik jullie verzekeren. Nauwelijks had ik het signaal: „pak aan, Caesar” gegeven, of hij begint zijn niet te stuiten aanval, die de drie kerels ijlings het hazenpad deed kiezen.

Wie weet, zou hij ze hebben nagezeten tot aan het einde der wereld, als ik niet „kom hier Caesar” gewaarschuwd had”.

Al vertellende was oom met de meisjes aan het eind van het erf gekomen en toen hij een „kom Caesar” riep, vloog de hond weer naar hem toe.

„Wat een gehoorzame schat is ie”, prees Emmie.

Toen ze op de laan waren, waar aan weerszijden hoge beukenbomen stonden, zei oom: „Het is eigenlijk ook niet nodig, dat ik je wegwijs maak. Je loopt maar, waar je wilt. Verdwalen zal je niet en mocht je de weg al eens een ogenblik kwijt wezen, dan heb je toch een mond die vragen kan. Tante en ik behoeven over jullie niet ongerust te wezen. Vandaag zal er wel niets meer komen van excursies. 't Loopt al zoetjes aan tegen etens-

tijd, na het eten de thee en dan ter ruste. Je zult zien, hoe moe en slaperig je na het diner wezen zult en dan is onze enige vriend het bed. Al wandelende zal je de mooie plekjes zelf wel ontdekken en ik wil je die dan ook niet verklappen. Wel wil ik je het huis wijzen, waarin de waarzegster woont, die jullie in de trein verstomd heeft doen staan door haar weergaloze voorspellingen. Loop een klein eindje met me”.

Enkele meters verder leidde een zandpad rechts af, waar een der dennebossen begon.

„Als je dit pad een eind bent opgelopen, leidt er een dito links af. Aan 't einde hiervan staat een wit geverfd landhuisje. Daarin woont ze”.

„En dus ook Irene, het gouden kindje”, riep Emmie en Wiesje verzekerde, dat ze haar stellig terug wilde zien. Oom lachte en zei: „Ik acht het niet onmogelijk, dat jullie door de kleine Irene zo worden ingepalmd, dat je de hele logeerpartij bij ons zult vergeten”.

„Wat is U weer aan 't voorspellen”, plaagde Emmie, „U moet het koffiedik maar weer voor de dag halen”.

„Misschien doe ik dat wel”, zei oom en toen liepen ze het huis in. Caesar mocht mee.

HOOFDSTUK 4.

Waarin Emmie en Wiesje op handen en voeten over de vloer kruipen. — De vlucht in de nacht.

Oom's voorspelling kwam uit; toen de klok acht wees, konden de meisjes met moeite hun slaap verbergen, zodat tante hun ried het bed op te zoeken. De meisjes aarzelden geen ogenblik en klommen de trap op. Hun kamer zag uit op akkers, waarachter de donkere dennebossen stonden. De dubbele ramen stonden wijd open. In het Westen ging de zon onder. Haar laatste lichtbundels gleden als vloeiend goud in brede banen over het diepblauw van de hemel. Geen windje woei, de brede bladeren van de kastanjeboom links van hun raam stonden stil in de vallende schemer. Geen geluid ver-

brak de stilte van de avond; alleen een laat vogeltje liet bij wijlen een zacht toontje horen.

„Wat is 't hier stil”, fluisterde Wiesje.

„Ja, ben je bang voor de stilte?” vroeg Emmie.

„Och nee, maar . . . zullen we ons uitkleeden, ik heb wel erge slaap”.

„Goed, goed”.

Wiesje schoof de vitragegordijnen dicht, terwijl Emmie het nachtgoed uit een koffertje op een stoel legde.

Ze ontkleedden zich.

„'t Zou toch nog aardiger zijn geweest, als we samen één bed hadden” meende Wiesje, die aan haar kleine zusje dacht, dat nu al wel slapen zou in haar hoog traliebedje. Dat was nou de eerste avond, dat ze haar zusje geen nachtkus geven kon. O, als ze haar nu maar even zien kon, even maar, al was het slechts door een kier van de deur.

Emmie dacht aan haar moeder. Iedere avond, voor ze slapen ging, vertelde ze van alle belevenissen van die dag en moeder wist altijd weer andere dingen uit haar jeugd te vertellen.

Dikwijls zat papa bij hen, die zijn jeugdijaren op een dorp aan de Friese meren had doorgebracht en grap-

pige of droevige histories wist te vertellen, welke op of aan die wijde en diepe plassen waren voorgevallen.

„Waarom zeg je niets, Emmie?”

„Jij spreekt toch ook geen woord. Waaraan denk je?”

„Ik dacht aan m'n zusje. Ze ligt nu al te slapen, ik zou haar toch zo graag even willen zien”.

„Vind je 't niet erg stil nu?”

Een nachtvogel wierp plotseling een dorre schreeuw in de doodse stilte van de avond.

Daar schrokken ze beiden van.

„Wat een eng geluid”, zei Emmie, die huiverde. „'t Is zeker de schreeuw van een of andere roofvogel”.

„Kan zo'n beest niet de kamer invliegen?” vroeg Wiesje, die zich het verhaal herinnerde van een adelaar, die in zijn klauwen en geweldige bek een kind had meegevoerd, door moeder buiten op het bleekveld te slapen gelegd.

„Hij zou ons niets doen”, beweerde Emmie dapper, „we zijn geen kleine kinderen meer”.

De zon was inmiddels geheel ondergegaan.

De rosse gloed, welke zo even nog in een brede baan tegen de hemel lag, was verdwenen. Aan de verre einder lag nog een zacht violette gloed.

Beiden sprongen gelijktijdig op in hun bed.

Geen vogel liet 'n toontje meer horen.

Heel zacht susde 't windje in de bladeren van 't klimop tegen de muur.

„Zullen we de divans naast elkaar zetten?” vroeg Emmie.

„Ben je dan bang, Emmie?”

Wiesje hoopte een bevestigend antwoord uit Emmie's mond te horen, dan hoefde zij zelf zich ook niet voor haar vrees te schamen.

Doch Emmie ontweek een rechtstreeks antwoord door te zeggen: „Zo heel dicht naast elkaar slapen is toch veel gezelliger”.

„Dat 's waar”, gaf Wiesje toe. „Laten we dus heel voorzichtig de bedden naast elkander schuiven, maar zo zacht, dat ze 't beneden niet horen. Als tante rumoer hoort, komt ze beslist kijken en denkt natuurlijk, dat we bang zijn”.

„En dat zijn we helemaal niet”, verklaarde Emmie, „ik tenminste niet”.

„Ik evenmin”, snoefde Wiesje, „waarvoor zouden we bang zijn? Oom en tante zijn er toch ook.”

Ze trachtten de opgemaakte divan te verplaatsen, door haar ieder aan een einde op te tillen, maar het ding

was te zwaar voor hun kracht. Dus legden zij het beddegoed op een paar stoelen en slaagden erin het ding op te tillen. Toen de divan weer in haar oude toestand was gebracht, stapten ze in hun bed. Ze gingen zo liggen, dat ze elkander in het gezicht konden zien.

De schemering was inmiddels dichter geworden.

„Kan je m'n ogen nog zien?” vroeg Emmie.

„Niet erg goed”, was Wiesje's antwoord, „ik denk dat de nacht komt”.

„Ik ben nog klaar-wakker”, deelde Emmie mee, „als we de slaap niet kunnen vatten, zal de nacht vreselijk lang duren”.

„Hé, zeg toch niet zulke dingen”, verzocht Wiesje, „doe je ogen maar heel stijf dicht en laten we tot honderd tellen. Daar krijgt een mens slaap van, heb ik dikwijls gehoord”.

„Goed”, antwoordde Emmie berustend.

Beiden zwegen en telden.

Twee minuten was er nu volkomen stilte in de kamer, tot Emmie zuchtte:

„Al dat tellen helpt niets; ik word met ieder nieuw getal nog klaarder wakker”.

Heel in de verte raasde een trein door de late avond.

„Die gaat naar onze stad”, zei Wiesje.

„Ja, daar is het nu niet zo stil als hier, Emmie. Zou je wel altijd hier willen blijven?”

„O nee, niet altijd”, haastte Emmie zich te antwoorden.

„Maar een week is gauw om”.

„Zeker, maar zeven nachten duren erg lang, als je niet slapen kan”.

„Zullen we de ramen sluiten en de gordijnen dichtdoen? stelde Emmie voor. „Als de lamp brandt, is het tenminste licht om ons heen”.

„Maar tante zal het zien”, bracht Wiesje hier tegen in, „en op onze kamer komen en ons uitlachen, omdat we toch eigenlijk wel bang zijn”.

Pas had Wiesje deze opmerking gemaakt, of beiden sprongen gelijktijdig op in hun bed. Ze hadden buiten iets gehoord, dat op het zachte geschuifel van voetstappen geleek.

„Daar loopt een mens, wie kan het zijn?” fluisterde Emmie, hees van angst.

Wiesje antwoordde niet. Ook zij zat met bonzend hart te luisteren.

Van verbeelding, dit bleek hun met iedere seconde duidelijker, was geen sprake, want al klaarder klonk het

geluid van zacht naderende stappen in de hoorbare stilte.

„Weet je wel”, fluisterde Wiesje, haar mond dicht bij Emmie's oor, „dat oom vertelde, van onguur volk, dat hier dikwijls de omtrek onveilig maakt. Is oom zelf in het bos niet aangerand door drie mannen, die hem van zijn geld wilden beroven?”

„Zullen we eens gaan kijken?” waagde Emmie voor te stellen, maar Wiesje bracht hier tegenin, dat de man hen in de nog niet volkomen duisternis zou zien en ze dan het ergste te vrezen hadden”.

„We kunnen op handen en voeten over de vloer sluipen en dan steken we ons hoofd tot de ogen boven het kozijn”.

„Ja, goed' maar wees voorzichtig”.

Op handen en voeten kropen ze op het doel af, richtten zich zo ver op, dat hun ogen over het vlakke veld konden turen en inderdaad zagen ze een man, die met kleine passen het huis naderde. Zijn gezicht konden ze niet zien, omdat hij enigszins gebogen liep.

„Wat zou die man toch van plan zijn?” vroeg Emmie, doch dit wist Wiesje ook niet, die alleen de verzuchting uitte, dat hij wel niet veel goeds in de zin zou hebben.

„Zullen we oom waarschuwen?” stelde Wiesje voor, „hij kan Caesar van de ketting losmaken en die zal de man wel zo angstig maken, dat hij zal vluchten.

Dit was een idee, vond Emmie, dat niet te verwerpen was. Weer op handen en voeten kropen ze door de kamer, openden voorzichtig de deur en daalden de trap af. Gelukkig lag hierover een dikke loper, zodat hun stappen geruisloos waren. Ze kwamen in de huiskamer. Deze was leeg.

„Oom en tante zullen slapen”, fluisterde Emmie, „kom mee, hier naast in de slaapkamer. We zullen hen wekken”.

Maar van wekken bleek geen sprake te zijn. Want ook de slaapkamer was leeg. Het grote bed bleek onbeslagen. Onwillekeurig om steun en hulp aan elkander te hebben, grepen de meisjes elkanders hand. Wat moesten ze nu toch doen? Alleen waren ze en weerloos in een huis, dat daar eenzaam stond aan de rand van een open veld en dicht bij de donkere, geheimzinnige bossen. Gillen durfden ze niet; ze zouden de man buiten verraden, dat ze bang waren, omdat ze alleen waren in de woning.

„Zullen we Caesar van de ketting losmaken; voor hem

zal de man zeker wel de vlucht nemen!”

Dit achtten de meisjes de enige mogelijkheid op uitkomst en redding. Behoedzaam de zijgevel van het huis mijdende, slopen ze de achterdeur uit, welke niet gegrendeld bleek te wezen en kwamen op het erf.

Ondanks de steeds dichter wordende duisternis, zagen ze 't hondenhok staan, dat een klein laag huisje geelk in de nacht.

De hond moest stellig in zijn hok liggen slapen. Maar nieuwe schrik sloeg hen om het hart, toen ze ook het hondenhok leeg vonden.

Oom, tante en Caesar moesten dus allemaal weg zijn. Waarom? Waarvoor?

Ze begrepen.

Uit vrees voor de man, die ze gezien hadden en blijkbaar vreesden, hadden ze hun heil gezocht in een veilige vlucht. Mogelijk hadden oom en tante nog meer ongere gasten in de nabijheid opgemerkt en begrijpende, dat zij, geholpen zelfs door de grote Caesar, niets tegen de overmacht vermochten, het huis verlaten.

En in hun angst er niet aan gedacht, dat ze ook nog loegetjes onder hun dak herbergden.

„Wat moesten ze nu toch doen?”

Hier blijven was onmogelijk. Ze moesten weg, maar waarheen? Dit laatste overwogen ze niet eens, omdat ze 't niet wisten. In ieder geval niet weer terug in dat huis. „Naar mevrouw Boshard en het gouden kindje”, fluisterde Emmie.

En deze woning beschouwende als hun enige toevlucht in het gevaar, liepen ze de laan op, stijf elkanders handen vasthoudend.

De klok van het dorp galmde haar elf slagen door de stilte.

Hun blote voeten deden pijn op de harde keien van de laan en niettegenstaande het zomer was en warm, hui-verden ze in hun pyama, meer van angst dan van koude. Het was inmiddels donker geworden. Tenminste te donker om de weg te vinden, omdat ze hier vreemd waren. Oom had hun wel het voetpad gewezen, dat naar mevrouw Boshard's huis leidde, maar ze konden 't niet meer terug vinden.

Fluisterend klaagden zij tegen elkander hun angst en hun wanhoop.

„Waren we maar niet naar het dorp gegaan”, klaagde Emmie, „in de stad gebeurt zoiets niet”.

„Nee, omdat daar geen struikrovers zijn. Wat moeten

we toch beginnen, we kunnen toch niet de hele nacht hier blijven staan of lopen?”

Opnieuw zochten ze naar het pad, dat naar mevrouw Boshard's huis leidde, maar vonden dit niet. Toen gingen ze, moe van angst en schrik, op de grond zitten en schreiden, schreiden.

Zaten de twee meisjes in sprakeloze wanhoop.

Het nachtdonker had zich vast op de aarde gelegd. Sterren twinkelden aan de donkere hemel. Aan de rand van het bos, waardoor geheimzinnig de nachtwind fluis-terde, zaten nu de twee meisjes in sprakeloze wanhoop te snikken.

„Ik ga nog even naar de kinderen kijken”, zei tante, „ze zijn stellig in diepe slaap; ik heb al aan de trap geluisterd en hoor niets, maar, ik wil me er toch nog eerst van overtuigen, voor ik naar m'n slaapkamer ga”.

Tante had haar schoenen uitgetrokken, deze verwisseld met haar vilten pantoffels en klom naar boven.

Behoedzaam opende ze de deur, maar, omdat ze in het donker niet veel kon onderscheiden, knipte ze even het licht aan. Alle kleur trok plotseling weg uit haar gezicht. Ze klemde, omdat ze dreigde te vallen, krampachtig beide handen om de tafelrand en gilte: De kinderen! De kinderen zijn er niet meer”.

Oom vloog de trap op, struikelde op de vierde trede, omdat hij op één schoen zich naar boven had gahaast — de andere had hij reeds uitgetrokken, omdat hij wilde gaan slapen — bezeerde z'n knie, schonk hier echter geen aandacht aan en vloog hijgende de kamer in. Hier stond zijn vrouw. Lijkbleek. Haar uitgestrekte hand

wees trillende op het lege bed.

„Wat is hier in 's hemelsnaam gebeurd?” riep oom, maar, omdat door vragen het vreselijke geheim van het verdwijnen der kinderen niet was opgelost, besloot oom tot snel en voortvarend handelen. Bovendien moest tante uit de verdooving, waarin ze scheen gevallen te zijn, verlost worden.

„Kom mee, vrouw, we moeten het huis doorzoeken, ze zullen zich voor de grap hier of daar verscholen hebben, de rakkers”.

Mevrouw Wensma kwam door oom's opwekkende woorden, tot de werkelijkheid terug en vroeg: „Zouden ze dan een grap met ons uithalen? Het is te hopen!” „Natuurlijk”, antwoordde oom, door zijn eigen woorden gerustgesteld. Ze weten immers, dat ik in de toekomst kan zien en voorspellingen doen, dank zij m'n onfeilbaar koffiedik. Nu willen ze mij en m'n kunst eens op de proef stellen. Ze zitten natuurlijk in een of ander hoekje van het huis en als ik hen niet zou vinden, lachen ze me morgen uit en zeggen: „Haha, die knappe oom, die zo goed voorspellen kon, kan niet eens in zijn koffiedik zien, waar wij ons verstopt hebben”.

Door deze geruststellende verzekering, was tante weer

de oude geworden en vol vertrouwen en moed vingen ze hun onderzoekstocht aan. Eerst doorzochten ze de slaapkamer, maar noch onder de divan, noch in de diepe klerenkast, was een spoor van de meisjes te ontdekken. Maar, dit ontmoedigde hen niet. Er waren nog zoveel plekjes en plaatsen in het huis, waar de meisjes zich veilig konden verscholen hebben. Doch, al hun zoeken leidde slechts tot de zekerheid, dat de meisjes zich niet in het huis konden bevinden, want ook op hun roepen hadden ze geen enkel antwoord ontvangen. Een tweede, maar nu veel heviger angst neep beiden de keel dicht. Ze renden naar buiten. Rustig liep Caesar op het erf rond te snuffelen.

„Emmie! Wiesjel!”

Ze riepen de namen zo hard, dat deze ver klonken door de stilte van de avond, zo ver, dat hun roepen ook de oren der meisjes bereikte en beiden opsprongen met de blijde kreet: „Oom, tante!”

„Emmie! Wiesjel!” werd er aan de ander zijde der laan geroepen en omdat de meisjes steeds de woorden „oom! tante!” herhaalden, leek het wel een kwartet in de nacht. Nu hadden ze elkander spoedig gevonden en de vreugde van alle vier uitte zich in tranen en gejubel.

Ze keerden naar huis terug.

Tante slofte op haar vilten pantoffels.

De meisjes trippelden voorzichtig op hun blote voeten.

Oom hinkte ernaast op één schoen.

Caesar volgde in rustige stap het zonderlinge viertal.

Nu waren de meisjes weer spoedig terug in de veilige beslotenheid van de lichte huiskamer. En hier was het raadsel van hun verdwijnen spoedig opgelost. En zoals met alle geheimzinnigheden het geval is, was de verklaring al heel eenvoudig.

Tante, die Caesar had meegenomen, had nog even een zieke kennis in de buurt bezocht; oom had een korte avondwandeling in de omgeving gemaakt.

De man, die de meisjes tot hun overhaaste vlucht had geroept, was dus niemand anders geweest dan hun eigen oom.

HOOFDSTUK 5.

Van een koe, die spreken kon en een grappige boer. — Emmie en Wiesje gaan vreselijk te keer. — Een nieuwsgierige juffrouw en twee boerenmeisjes uit Brazilië.

De volgende morgen om half 7 stonden oom en tante Wensma al te luisteren beneden aan de trap.

„Houd je adem dan toch in, fluisterde tante haar man in het oor, anders kunnen we toch niet horen, of de meisjes slapen”.

„Dit is op die afstand niet te horen”, zei oom.

„Jawel”, hield tante vol, „als je maar niet zo zwaar ademt.

Oom liep op zijn tenen naar de huiskamer terug.

Spoedig kwam ook tante binnen.

„Haar gezicht straalde, toen ze meedeelde, dat ze duidelijk de meisjes had gehoord en een zacht kraken van het divanhout.

„En heb je al die tijd je adem ingehouden?” vroeg oom.

„Dat heb ik”, was tante's antwoord.

Oom lachte en zei: „Als ze bij alle wedstrijden, die er op de wereld gehouden worden, als: schaats-, fiets-, boks-, zwem-, tennis-, hockey-, biljart-, roei-wedstrijden en ik weet niet al wat, nu ook nog een ademinhoud-wedstrijd organiseren, word jij vast kampioene. 't Is me nogal geen prestatie, om 5 minuten lang geen lucht te happen”.

Tot dergelijke prestaties is dan ook alleen maar een vrouw in staat”, beweerde tante, „hiervoor zijn mannen veel te ongeduldig”.

„Daarom zal ik, om je tijd te geven op adem te komen vanmorgen de thee schenken”, beloofde oom, die inderdaad twee kopjes vulde en zei: „Op je aanstaand succes, Truusje”.

Omdat tante die nachtelijke belevens van de meisjes maar niet uit haar hoofd kon zetten, begon ze voor de

zoveelste keer: „Wat zullen de kinderen toch in angst gezeten hebben. Denk je eens in: ze kunnen niet slapen, zien een man, die het huis nadert, herinneren zich wat je hun vertelde van die aanranding in het bos, vinden huis en slaapkamer leeg, vliegen naar buiten, hopen hulp van Caesar te krijgen, die er niet is, vluchten in doodsangst de weg op, kunnen het pad naar Mevrouw Boshard's huis niet terugvinden en zijn gedoemd als twee verlaten stakkers naast elkander neer te hurken, wachtend op uitkomst en redding. Wat heb ik toch een spijt, dat ik het huis verlaten heb. 'k Had het ook niet moeten doen. Wat moeten de ouders van de kinderen toch wel denken, als ze 't horen? Ze zullen me onverantwoordelijke zorgeloosheid verwijten en de meisjes nooit meer aan me toevertrouwen”.

„Kom, kom”, suste en troostte oom. „De zaak is niet zo tragisch als jij die onderstelt. Integendeel. Het gebeurde zal in hun herinnering blijven als een interessant begin van hun eerste logeerpartij op ons dorp. Ze zullen de historie aan een ieder vertellen, omdat ze zelf er een kleine heldenrol in gespeeld hebben. Hoor, ze zingen all”

Gelijktijdig sprongen oom en tante op, haastten zich

naar de trap en bleven verbaasd staan luisteren naar het morgenlied, dat de meisjes zongen.

's Morgens vroeg als 't haantje kraait,
Gaan de boerenmeiden,
Met hun emmertjes blank gepoetst
Naar de stille weiden.
Hopsa, hopsa, dideldom,
't Koetje roept: O kom, o kom,
Naar de groene weiden.

Vrolijk handgeklap beneden aan de trap. Oom en tante hollen naar boven en zien de kinderen staan, de twee stakkers van de voorbije nacht, een frisse kleur op het gelaat en met stralende gezichten.

„Goeie morgen”, roept oom luidruchtig, „dat doet me nou toch zo'n plezier, dat je punt b. van mijn programma al hebt uitgevoerd. Ik vlak de streep, die ik er doorheen trok, weer weg en beginnen jullie nu maar gauw aan de uitvoering van punt c en haal de bedden af”. Tante was minder luidruchtig dan oom. Ze ging naar de kinderen, drukte hun hoofd tegen zich aan en vroeg: „Goed geslapen, liefjes? En hebben jullie geen nare dromen gehad na die angstige nacht?”

Toen de kinderen antwoordden, dat ze 't juist zo fijn

vonden, wat ze beleefd hadden, kraaide oom victorie.
„Wat heb ik je voorspeld, vrouw?” vroeg hij. „Later
schrijven ze samen nog een spannend verhaal, dat tot
titel hebben zal”:

De twee heldinnen van de nacht.
„O, dat doen we stellig”, verzekerde Emmie, „en dan

Emmie schoot als een bokser op oom toe.

bent U de booswicht en tante de lieve fee”.

„En Caesar?” vroeg oom.

Op deze vraag wist Wiesje het antwoord.

„Caesar is de brave hond, die de goede fee helpt zoeken naar de booswicht”.

„En jullie zelf?” vroeg oom, „welke heldenrol zullen jullie vervullen?”

„Die goede fee legt haar handen op ons hoofd, wij worden groot, al groter, om ons lichaam smeedt ze met één handbeweging een harnas, twee zwaarden tovert ze zo maar uit de lucht, wij stormen aan kijk zo”

En Emmie schoot als een bokser op oom toe, die de trap a stormde, luid schreeuwende: „Help, help, ze willen me vermoorden”.

Toen oom in de huiskamer was, hoorde hij de drie boven gieren van de lach. Oom wreef zich de handen, stak een sigaret op en mompelde:

„Wat is het toch een genot, twee zulke lieve kinderen onder je dak te hebben”.

Oom zette zich op een stoel, na eerst nog een kopje thee te hebben ingeschonken.

„Als jullie je nu vlug wassen en kleden”, zei tante, „ga

ik het ontbijt klaar maken en dit moet, na zo'n angstige nacht, maar eens uit heel wat lekkers bestaan. Houden jullie van flensjes? Of zijn deze wat machtig en zwaar voor het ontbijt?"

De kinderen lachten, dus begreep tante, dat ze hen tracteren kon en haar besluit was genomen. Ze zou flensjes bakken met ?

Wat zouden de meisjes smullen!

Deze bleven nog even voor het open raam staan en keken de blijde frisse zomermorgen in.

Op het bleekveld en de graszoom langs de akkers stonden tussen het frisse groen allerlei gekleurde bloempjes.

Op de akkers wiegewaagden zacht de gouden halmen van het koren, tussen het groen der bomen stonden in de verte de dorpshuisjes en scheen de enige kerktoeren haar spitse kruin in het blauw van de hemel te boren.

Vogelengezang was alom, terwijl de goede zon haar vloeiend goud deed stromen over de heerlijke aarde.

„Wist jij, Wiesje, dat het zo mooi, zo heel mooi was buiten?"

Wiesje antwoordde niet, omdat haar belangstelling gewekt was door een vogel, die op wijd-gespannen wieken nadervloog. Het was een ooievaar.

„Kijk, daar is weer een ooievaar", zei Wiesje, „die komt ons nu vertellen, dat we een heerlijke week zullen doorbrengen bij oom en tante. Weet je nog, dat die andere ooievaar — of zou het dezelfde wezen — ons toen kwam vertellen, dat we uit logeren zouden gaan?"

„Het zal stellig dezelfde ooievaar zijn, „meende Emmie", en hij kan beter voorspellen dan oom met zijn koffiedik".

Ze wasten en kleedden zich en gingen naar de huiskamer.

Op de gedekte tafel, naast ieder bordje een vaasje fleurige veldbloemen, stonden, overdekt met een bord, de pas gebakken flensjes.

„O, heerlijk tante!"

„Eet maar zoveel je lust en vergeet vooral de aardbeienjam niet", ried tante aan, waarop oom zeide: „En dan maar dadelijk aan het verhaal begonnen, ik ben benieuwd hoe jullie het met die booswicht in de nacht klaar zullen spelen".

„We zullen wel met 'm afrekenen en hem klein krijgen", verzekerde Wiesje.

„Dat laatste is niet meer nodig", voegde tante eraan toe, „daar heb ik al voor gezorgd".

„Tegen drie kan ik niet op”, zuchtte oom, liep naar buiten, sprong in de auto en reed weg om zaken te doen in de buurt.

Tante zat zonder dienstbode. Dus boden de meisjes, na het heerlijke ontbijt, tante aan haar te helpen. Maar hiervan wilde tante niets weten.

„Logeren en werken gaat niet samen”, zei ze. Jullie zijn alleen maar hier om te genieten. Hebben jullie al een plannetje voor vandaag gemaakt?”

De meisjes kwamen al heel gauw overeen om mevrouw Boshard, de geheimzinnige waarzegster uit de trein en het gouden kindje, een bezoek te brengen. Nu het dag was en ze niet angstig waren, was het voetpad gauw gevonden, dat naar het witte huisje leidde. Ze belden. Mevrouw zelf deed open, heette de meisjes welkom en verzekerde hun, dat ze het bijzonder aardig vond, dat de meisjes haar kwamen opzoeken.

„U wist zeker al, mevrouw”, vroeg Emmie ondeugend, „dat we komen zouden”.

„Hoe zou ik dat kunnen weten, Emmie?”

„Omdat U zo goed kunt waarzeggen”, antwoordde Emmie vrijmoedig.

Mevrouw lachte.

„k Heb van je oom er al van gehoord en ook van de angstige nacht heeft hij me verteld. Hij is zoeven bij me geweest. Die oom heeft het met z'n koffiedik nog een beetje geheimzinniger gemaakt dan ik, neem een stoel meisjes, dan zal ik Irene halen. Ze zal wel blij zijn, dat ze de twee meisjes uit de trein weerziet”.

Een ogenblik later was Mevrouw Boshard terug met Irene en nog een meisje. Dit was Irene's zusje, dat Carrie heette en ruim een jaar oud was. Carrie was het tegenbeeld van Irene. Haar bruine huid deed geloven, dat ze uit de tropen afkomstig was; de haren waren zwart als git, maar ze had de ogen van Irene, diepblauw en overschaduwd met lange oogharen.

„Een beeldje” fluisterde Wiesje.

Irene bleek de meisjes onmiddellijk te herkennen. Vrijmoedig stapte ze op Wiesje en Emmie toe en gaf hun een hand. Toen stelde ze haar zusje voor.

„Dat 's mijn Carrie”, zei ze.

„En niet van mama?” vroeg Emmie.

„Nee”, antwoordde het kind beslist, Carrie is van Irene.

De meisjes bleven nog enkele minuten, bedankten me-

vrouw Boshard vriendelijk voor het hun aangeboden glas limonade en verlieten de woning om een beetje in de buurt rond te neuzen.

„Laten we eerst teruggaan naar de mooie laan, stelde Wiesje voor”, dan gaan we een eind verder het bos in”.

„Dat we hier vannacht zoveel angst hebben uitgestaan”, herinnerde Emmie, „nu schaam ik me eigenlijk erover”.

„Ja, maar 's nachts zijn alle dingen zo anders”, verklaarde Wiesje hun angst, „dan is het net of alle dingen je bedriegen, of ze op je toe komen, de bomen, de bossen, alles wat je ziet. En als je dan zo'n vreselijke nachtvogel hoort of de wind blaast zo angstig en”

„Houd op, als je blijft”, riep Emmie, „ik krijg kippevel van al je herinneringen. Praat er maar niet langer over. Nu is alles licht en blij. Kijk eens naar de zon op de akkers en hoor de vogels in de bomen.

En wij hebben vakantie!”

En Emmie hief aan en Wiesje stemde in en voortstappende over de laan met blijde passen, zongen ze:

Vacantie is 't, vakantie is 't.

Hoezee.

De boeken rusten in de kist,

En alle schriften mee.

„Zo mag ik het horen”, klonk eensklaps een zware mannenstem en omkijkende, zagen de meisjes een boer, die een koe aan een touw leidende, uit een zijweg de laan opkwam.

Lachend bleef hij voor de meisjes staan en zei: „Het is daar in 't landhuisje van jullie oom Wensma best uit te houden, hè?”

„Alweer een waarzegger” dachten de meisjes, die van verbazing niet eens antwoordden.

Het heie dorp scheen wel vol te zitten van kijkers in het koffiedik.

De boer scheen schik te hebben in de verbazing der meisjes en liet lachend de tweede vraag horen: „Hebben de flensjes jullie gemaakt?” Wat moesten de meisjes hier toch wel van denken? Dit leek zelfs op toevanarij. Dat die boer wist van hun logeepartij op het landhuisje kon verklaard worden, misschien wel had oom hem hiervan verteld. Maar dat ze flensjes gegeten hadden deze morgen, kon de boer toch onmogelijk

weten, tenzij hij een werkelijke waarzegger was. Doch aan waarzeggerij konden ze niet meer geloven, sedert oom's verhaal en de ondervinding welke ze hadden opgedaan. En toch gingen ze weer twijfelen, tot de boer hen zonder enig vragen inlichtte.

„Ja, juffrouw Wensma moest vanmorgen een extra kan melk van me hebben”, vertelde hij, „want ze moest flensjes bakken voor de twee logetjes die ze heeft, vertelde ze. 'k Begreep dadelijk, toen ik jullie zag, dat jullie die logetjes zijn. 'k Heb er vanmorgen maar een extra scheutje room bij gedaan. Dat heb je zeker wel kunnen proeven, hè?”

„Ja”, antwoordde de meisjes, die blij waren de oplossing van de vermeende tovenarij te hebben gekregen. „De melk en de room zijn van de bonte, die hier voor je staat. Ik noem haar zo, omdat ze verschillende vlekken heeft. Een mooi beest hè? Voor geen miljoen gulden zou ik 'r willen missen en ik zal jullie meteen maar zeggen waarom niet. Die koe kan praten”.

De meisjes lachten koe en boer beide uit.

„Dat geloven jullie natuurlijk niet, voor je 'r gehoord hebt”, ging de boer verder, „en dus zal ik haar laten spreken, Luister maar goed”.

Hij vatte de koe bij de twee horens, boog zijn hoofd tot dicht bij de kop van het dier en vroeg: „Bonte, heb je vandaag een goeie zin?”

Geen ogenblik aarzelde 't beest met te antwoorden:

„Ja, een heel goeie zin!”

„Waarom ben je zo in je schik, bonte?”

„Omdat het zulk mooi weer is en er twee lieve meisjes bij me zijn”.

Dit alles sprak de koe duidelijk hoorbaar; vergissing was uitgesloten.

„Maar dat is een wonderbeest”, riep Wiesje, die haar hele leven nog zo verbaasd niet geweest was.

Maar Emmie was ineens niet verbaasd meer, omdat ze begreep.

„Nee, nee, nee!” riep ze, „die koe is geen wonderbeest, maar U bent een buikspreker. Dat is 't!”

Wiesje schaamde zich, omdat ze zelf hieraan niet had gedacht.

De boer lachte en zei: „Die stadsjuffertjes zijn ook zo slim”.

Toen bloosde Emmie van trots.

De boer kwam met de onverwachte vraag op de prop-pen: „Hebben jullie wel eens ruiters te-paard op een

koe gezeten?"

Zonder hun antwoord af te wachten, besliste hij: „Ik zal jullie op de rug van de bonte zetten, hij is zo mak als een lam. Ik rijd jullie naar m'n boerderij en daar tracteer ik je op kersen. D'r zitten er nog aan de boom, het zijn late, zwarte kersen en zo zoet als suiker".

Zonder haar toestemming pakte hij Emmie beet en of deze al tegenstribbelde en angstige gilgeluidjes slaakte, de boer stoorde zich hieraan niet, doch zette het meisje boven op de rug van het dier. Hij pakte ook de benauwd kijkende Wiesje op en zette haar achter Emmie neer.

„Kijk", sprak hij tot Emmie, „aan weerszijden van zijn nek, hangt een dotje haar. Pak dat maar stevig vast, dan kun je niet vallen. En als je vriendin nu haar handen op jouw schouders legt, kunnen jullie geen van beide kwaad".

De meisjes waren nog niet erg gerust door deze stellige verzekering en zaten te bibberen op de bonte.

„We komen van 't ene gekke avontuur in 't andere", fluisterde Wiesje haar vriendinnetje in 't oor.

Emmie antwoordde niet, volgde de raad van de boer op, door die, aan weerszijden van de nek geplante

De koe schrok

haardotten stevig beet te pakken en de tocht nam een aanvang.

Eerst zaten ze wel wat onwennig op die heen en weer schommelende koeienrug, maar toen na een korte poos alle angst geweken was, omdat ze de stellige indruk kregen een lam van een koe te berijden, maakte hun onrust plaats voor guitige pret.

„We rijden fijn!” riep Emmie.

„Als prinsesjes”, juichte Wiesje.

De boer had er schik in.

„Wat zal m'n vrouw daar van opkijken”, dacht ie.

Voet na voet stapte de bonte voort over de laan en omdat het hier schaduwrijk was, had hij niet de minste last van vliegen of muggen. Die vermaakten zich nu met zoemen en dansen in de warme zonneschijn.

„Als jullie niet van die stadse jurkjes aanhadden, zou je wel voor twee boerinetjes kunnen doorgaan”, merkte de boer op. „Maar die jurken bederven alles”.

De boer had het eind touw om de twee horens gewonden, omdat, naar hij verzekerde, de bonte zelf de weg wel wist. Hierin bleek de boer gelijk te hebben. Zonder enig teken of waarschuwing sloeg het dier een landweg in, die linksaf leidde naar de hoeve. Ter rech-

ter zijde van deze weg liep een vrij brede sloot. Rustig en zeker stapte het dier bedaard over de grasstrook, die langs het water liep. Het had blijkbaar die morgen zijn buik volgegeten, omdat het gras dat beneden hem groeide niet eens zijn begeerte opwekte.

Het was een vredig en aardig tafereeltje: op de rug van dat grote, rustige dier de twee, in witte jurkjes gestoken kinderen, trots glunderend om de eerste rit, die ze maakten op de rug van een koe en naast dat drietal de boer, die een pijp had opgestoken en telkens naar de hoogte keek om de kinderen toe te lachen.

Doch, eensklaps een geheel ander toneel.

Uit het bos links schoot plotseling, luid blaffend de jachthond van de jager, die een konijn narende. De koe schrok, hief de kop, deed een sprong . . . en daar tuimelden de meisjes hals over kop de sloot in.

Een . . . twee plonsen, een gil van de boer, geschreeuw der kinderen en een galopperende koe, die op de boerderij toestormde.

Zonder een ogenblik te aarzelen, maar bleek van schrik, sprong de boer in het water, dat niet diep, maar wel modderig was en hief beide meisjes op de lage oever. De kinderen, eveneens lijkbleek, stonden hier te

gillen en te trillen, zodat het op de boerderij weerklonk. De boerin, die dat gillen hoorde, spitte de oren en mogelijk zou ze aan dat geschreeuw geen verdere aandacht geschonken hebben, als daar niet de bonte op zijn eentje was komen aanhollen.

„Daar moet iets met de boer aan de hand zijn”, vreesde ze en ze rende de weg op, waarover ze het het beest had zien aankomen. In de verte herkende ze haar man, die als een dwaas om twee witachtige gedaanten heenliep, die wel kinderen geleken.

Ze had goed gezien, stelde ze, nader gekomen, vast. „Man, wat spook jij hier uit met twee kinderen en loopt als een gek om ze heen? Zie je dan niet, dat de meisjes lekken van het water en smoezelig zijn door de modder van het hoofd tot de voeten?”

De waarzegger . . . de buikspreker . . . die goede boer stond als een gestrafte schooljongen te kijken.

„Wat is er, schaapjes?” aldus wendde ze zich tot de nog steeds jammerende meisjes”, zijn jullie in het water gevallen?”

„De koe”, stamelde Emmie, maar verder kwam ze niet, omdat de schrik in haar tong scheen te zitten.

Wiesje trachtte haar te helpen en vulde aan: „De koe

heeft ons erin gegooïd”.

„De koe?” riep de boerin, wendde zich tot haar man en voer tegen hem uit: „Houd die koe dan ook vast aan het touw. 'k Heb je al zo vaak gewaarschuwd, dat je 't beest niet alleen langs de weg vertrouwen kunt en nou zie je 't zelf”.

„Ja, we zaten op z'n rug, wist Emmie er weer uit te brengen, waarop de boerin opnieuw tegen haar man uitviel: „Heb je weer eens een grapje willen uithalen en die meisjes op de bonte d'r rug gezet? Als jij oud wordt als Methusalem ben je nog geen ziertje wijzer dan je nu bent. Wie zet er nou kinderen op de rug van een koe. Daar is dat beest natuurlijk van geschrokken en . . .”

„Nee”, wilde Wiesje verder uitleggen, „er kwam een hond . . .” Maar de boerin luisterde al niet meer.

Ze vatte beide kinderen bij een hand, zei kort en goed: „Mee naar de boerderij, zo kan je niet blijven rondlopen. „En trok de kinderen met zich voort.

De boer volgde en krabde zich het hoofd. Dat deed ie, omdat hij een zwaar hoofd in de afloop had.

Jansje, de meid, was in de keuken. Die zette grote ogen op, toen het drietal binnenkwam. Wilde er het hare

van weten, doch werd niet wijzer, want de boerin beval: „Zet een grote ketel water te vuur en breng die in de opkamer”.

De opkamer was de verhoogde kamer naast de keuken. Het kordate optreden van de boerin had een gunstige uitwerking op de meisjes. Die deden nu vanzelf ook kordaat.

„Trek die natte spullen maar gauw uit”, commandeerde de boerin op een toon, die geen tegenstribbelen duldde.

Terwijl de meisjes gedwee gehoorzaamden, zei ze: 'k Heb alles al begrepen; de boer heeft jullie op de bon- te laten rijden, die is geschrokken door de jachthond, die eeuwig en altijd achter het wild aan zit en jullie kopkeukelden de sloot in”.

Niettegenstaande de vreemde toestand, waarin ze ge- raakt waren, moesten de kinderen glimlachen om dat vreemde woord „Kopkeukelen”.

De boerin kwam zeker uit een heel ander deel van het land.

„Neen, alles uit”, ging haar bevelende stem verder, toen ze de aarzeling der meisjes bemerkte”, wou je in dat natte ondergoed verder? Waar moeten jullie naar

toe?”

De meisjes vertelden 't haar.

„Zo, logeren jullie bij de Wensma's? Aardige, lieve mensen. „Ja, nou heb ik wel droge spullen voor jullie, maar aan schoenen kan ik je niet helpen. Meisjes- schoenen bezit ik niet meer. Mijn beide meisjes zijn ook uit logeren. Kleren en ondergoed liggen er nog genoeg in de kast, maar aan schoenen kan ik jullie niet helpen. De meid kwam met de ketel heet water.

„Prachtig”, prees de boerin, „haal nu de grote teil en een emmer koud water”.

Een half uur later waren Emmie en Wiesje van top tot teen gereinigd en omgetoverd in twee volmaakte boer- rinnetjes.

De boerin ging voor hen staan, de handen in de zij, liet haar hoofd wiegelen tussen haar brede schouders en riep: „Jullie zijn nou de aardigste boerinnetjes, die ik ooit gezien heb. Behalve natuurlijk mijn lieve meis- jes”, liet ze er guitig op volgen.

Jansje was van hetzelfde gevoelen.

„Waar zit m'n man toch, Jansje?”

„Die zit in de kerseboom”.

„Daar is ie natuurlijk in gevluht”, stelde de boerin

vergenoegd en voldaan vast.

„Hij heeft ons kersen beloofd”, vertelde Wiesje.

„Dat kan wel”, zei de boerin, „maar nou is ie bang, wees daar verzekerd van”.

„De boer was heel aardig”, prees Emmie gauw, omdat ze medelijden met de man kreeg: „hij heeft zo leuk buikgesproken voor ons”.

De boerin lachte.

„Ja, 't is een beste man, hoor”, zei ze toen. Maar hij blijft een kwajongen. Wat die al niet voor fratsen en streken uithaalt. Kom mee, dan gaan we eens kijken”.

De kinderen keken naar hun schoenloze voeten.

„Dat 's waar ook, jullie hebben niets aan je voeten. Wacht maar even”.

De boerin haastte zich weg, doch kwam onmiddellijk met twee paar witgeschuurde klompen terug.

„Trek die maar aan, ze zullen wel wat groot zijn, maar dat hindert niet”.

De boerin ging de meisjes voor, die, klotsend op die dikke houten dingen, volgden.

„Zeker nog nooit aan je voeten gehad, hè?”

De meisjes antwoordden ontkennend.

„Nou moeten jullie maar zingen:

Trek de boer een paar klompen aan

Dan is de boer gekleed.

'n Paar klompen met een bos stro erin,

Die zijn pas naar de boer z'n zin.

De meisjes, geheel hersteld van de schrik, kregen nu pret om het zonderlinge, zij het dan ook wel wat natte en modderige avontuur.

De boer zat nog steeds in de boom. Een hengselmandje hing met een haak aan een tak naast hem. De boerin posteerde zich dicht bij de kerseboom en riep naar boven: „Zeg jij daar in de hoogte, wil je wel eens gauw fluiten!”

„Waarom fluiten!” riep de boer terug. 'k Heb het al warm genoeg”.

„Komt er niks op aan, als je fluit, kan je tenminste de kersen niet opeten”.

„De mand is al half vol”.

„Kom dan maar naar beneden, maar voorzichtig hoor. Je kunt beter in de sloot vallen dan uit de kerseboom”.

„Meisjes”, zei de boer, toen hij beneden was en hij legde een hand op de schouder van de boerin, „dat 's nou de beste vrouw van de wereld”.

„Dat kan wel”, zei de boerin, „maar dat jij de gekste kwibus bent, is zeker. Was maar gauw de kersen en breng ze binnen. Je bent ze wel verschuldigd aan de meisjes, die door jouw toedoen in de sloot hebben gelegen”.

Toen de meisjes van de zoete kersen smulden, zei de boerin:

„Nou zou ik maar gauw Bruin voor de tilbury spannen en de meisjes bij de familie Wensma terugbrengen. Als ze hosklossend op die grote klompen dat eind moeten afleggen, komen ze met blaren op de voeten thuis. Ik hoop voor jou, dat meneer Wensma de grote Caesar niet op je af stuurt”.

„Je moet een kind nooit bang maken, vrouw”.

„Je hebt dat anders dikwijls genoeg nodig”, lachte de boerin.

Een ogenblik later stond Bruin voor de tilbury.

„Zeg maar aan jullie tante”, deelde de boerin mee, „dat ik dat goed van jullie eerst grondig zal schoonmaken. Als je 't zo meeneemt, wordt het nog smoezeliger. De schoenen zou ik maar op de vloer van de tilbury zetten, als die gedroogd en opgewreven zijn kan je ze wel weer aantrekken”.

Ze gaf de meisjes een hand en zei: „Nou moeten jullie nog eens terug komen, maar niet ruiters te paard op de koe. Op je eigen benen is het veiliger”.

De meisjes dankten de goede vrouw hartelijk, beloofden stellig terug te zullen komen en stapten in. Bruin draafde weg.

Toen de tilbury oom's erf opreed, was het maar goed, dat de boer vrolijk wuifde met z'n zweep, want oom en tante, die al naar de meisjes stonden uit te kijken, zouden anders stellig een ongeluk gevreesd hebben. Ze liepen op het voertuig toe en toen dit stilstond en de meisjes uitstapten, hadden ze alle reden tot grote verbazing.

Daar voor hen stonden twee volmaakte boerenkinderen. Ze schaterden beiden en oom zong:

Daar loopt door 't gehucht
Een wonder gerucht
Het is van twee jonge boerinnen.

Ook de boer was afgesprongen.

„Die twee mogen er wezen, hè?” prees hij, alsof hij er trots op mocht wezen dat de meisjes eigenlijk door zijn schuld in het water gelegd hadden.

die twee mogen er wezen hé?

„Kinderen”, riep oom, „blijf daar staan. Straks horen we wel, wat er gebeurt is. Maar ik zal een kiek van jullie maken, een kiek”

En hij was al weg het huis in, om een ommezien later met zijn toestel terug te keren.

Drie opnamen maakte hij, omdat hij zeker wilde zijn, dat ook een mooie foto een blijvende herinnering zou zijn aan de logeerpartij.

„En nu mee naar binnen”, zei tante, ook tot de boer. „Ik ben nieuwsgierig, waarom jullie in die aardige kleren gestoken zijn en ook, waar jullie andere goed gebleven is, want tot mijn verbazing zie ik er geen stukje meer van”.

„Kom ook mee, Voskamp” noodde oom, die zag, dat de boer aarzelde, de familie te volgen.

„Ik zal meegaan, meneer”, zei de boer, „maar ik krijg op m'n arme kop, zo vast als een huis”.

„Dan zal je 't wel verdiend hebben, Voskamp”.

„Ik vrees het ook, meneer”.

„Maar ik zal je helpen, hoor”, beloofde oom.

„Dat zal dan ook hard nodig zijn, meneer Wensma”. Maar de boer kreeg niet op z'n arme kop. Oom en tante kende hem zo goed. Ze wisten wel, dat hij de

kinderen een pretje had willen bereiden. Daarom kreeg hij niet op z'n arme kop, maar een heerlijk kop koffie en een beste sigaar.

„Die bewaar ik tot Zondag”, zei de boer, en stapte een ogenblik later vergenoegd weer in zijn tilbury.

Oom en tante Wensma hadden tijdens de aanwezigheid van boer Voskamp er zich in verlustigd, de meisjes bij herhaling glimlachend gade te slaan, maar toen de boer vertrokken en de kinderen in geuren en kleuren verteld hadden, hoe het wonderlijke avontuur zich had toegedragen, moesten de meisjes zich nog eens van alle kanten laten bekijken, omdat oom en tante toch zo'n schik hadden in de twee jonge boerinnetjes, die nu bij hen logeerden.

„Die aardige boerin heeft dat knap gedaan”, prees tante.

Emmie, die iets groter en breder is dan Wiesje, heeft ze blijkbaar de kleren van Mientje, haar oudste dochtertje en Wiesje het costume van Doortje aangetrokken. 't Is inderdaad keurig.

Het was inmiddels al een uur geworden. Reeds om 12 uur had tante de boterhammen klaar gezet en zich niet weinig ongerust gemaakt, toen van de kinderen in geen

velden of wegen iets te bespeuren was. Vandaar dat ze met oom op de uitkijk stond, toen de tilbury het erf opreed.

Ze ried de kinderen aan flink te eten, dan zouden ze de schrik wel volledig te boven zijn, maar van schrik was geen sprake meer; in beiden was alleen vreugde over het zonderlinge avontuur, dat ze weer beleefd hadden en dat ze later stellig met veel trots zouden vertellen. Eén raadsel wachtte echter nog op de oplossing, het raadsel van die buiksprekende boer.

„Oom”, vroeg Emmie, „ik dacht, dat alleen mensen kunnen buikspreken, die de kermissen afreizen, of in een bioscoop optreden? Ik begrijp niet . . .”

Door oom's lachen voleindde Emmie de zin niet.

„Terwijl jullie de koffietafel eer aandoen, „zei oom”, zal ik die vraag beantwoorden. Die Voskamp heeft een zonderling en avontuurlijk leven achter de rug. Ik zal je dat in 't kort vertellen. Als jullie dan je eerste boek geschreven zult hebben, kun je aan je tweede beginnen. Die Voskamp is inderdaad de zoon van een kermisreiziger, die met zijn vrouw op de kermissen acrobatische- en andere kunsten vertoonde, terwijl hij bovendien als degenslikker en zij als vuureetster optrad. De

jongen droeg al heel vroeg in de verdienste bij, doordien hij het buikspreken zich eigen maakte. Toen z'n ouders stierven, was hij 19 jaar. Hij keerde zijn zwerwend leven de rug toe, vertrok naar Amerika, werkte hier op een boerderij, die ze daar een farm noemen en kwam, 25 jaar oud geworden, in Holland terug, met een aardig spaarduitje en volledige kennis van het boerenbedrijf. Dit is in 't kort de levensgeschiedenis van boer Voskamp".

Oom stond op. „k Moet er gauw vandoor, 'k heb nog een paar zaken af te handelen". Hij groette tante en de kinderen en verliet de kamer.

Met welgevallen en vreugde zag tante Truus, dat de meisjes de tafel alle eer aandeden. Ze behoefde nu niet langer te vrezen, dat het natte avontuur hen kwaad had gedaan.

„Ik zou jullie aanraden, je een uurtje op de divan uit te strekken, wat rust zou toch wel goed voor jullie zijn. Bovendien is het drukkend warm. Ik denk, dat ik zelf ook een uiltje zal knappen. Na ons rustuurtje gaan we gezellig theedrinken en van de koekjes smullen, welke oom uit het dorp heeft meegebracht. Ga maar met me mee".

Tante trok de overgordijnen dicht, zodat het helle licht niet in de kamer kon doordringen, wenste de meisjes een heerlijk dutje toe en zocht toen zelf haar slaapkamer op.

Spoedig was het doodstil in het landhuisje. Allen sliepen, ook Caesar, die in de schaduw van zijn ruime hok lag te ronken.

Het was al bij half vier, toen de twee boerinetjes wakker werden, die niet eens bemerkten hadden, dat de bezorgde tante reeds twee keer naar hen was komen kijken. „Hebben jullie lust met me mee naar het dorp te gaan?" vroeg tante, toen ze met de meisjes de thee gebruikt had. „Ik heb vergeten aan de kruidenier koffie te bestellen".

Of de meisjes daar zin in hadden. 't Was nog al niet leuk en grappig, als twee boerenmeisjes zich in het dorp te vertonen.

Onderweg waarschuwde tante: „Die kruideniersvrouw is vreselijk nieuwsgierig. Ze zal haar ogen uitkijken als ze jullie beiden met mij ziet binnenkomen en honderden vragen stellen. Het beste zal zijn, dat jullie mij in hoofdzaak het woord laten doen. Misschien dat we later samen er nog over zullen lachen".

Ze kwamen de winkel binnen. De kruideniersvrouw stond achter de toonbank. Van verbazing mevrouw Wensma, de deftige dame uit het landhuisje met twee boerenkinderen te zien en nog wel op klompen, vergat ze zelfs te groeten, doch viel met de deur in haar nieuwsgierig huisje, uitroepende: „Wat zie ik, mevrouw Wensma, heb U twee boerenmeisjes bij U”.

„Zoals je ziet, juffrouw Tervoorde”.

De kruideniersvrouw boog zich over de toonbank om de kinderen van top tot teen in ogenschouw te kunnen nemen.

„Zijn die op klompen hier helemaal naar het dorp gekomen?”

„Ja, aan klompen zijn ze meer gewend, begrijpt U?”

„Och ja, wat een mens gewend is, hè. Zijn de meisjes familie van U?”

„Jazeker, ze zijn de liefste kinderen uit mijn hele familie”.

Juffrouw Tervoorde lachte en knikte tegen de meisjes, die zo lief waren.

„Nichtjes zeker, hè mevrouw?”

„Geraden, juffrouw Tervoorde, twee nichtjes”.

„Zeker niet hier vandaan?”

„Nee, het zijn nichtjes uit Brazilië”.

De kruideniersvrouw fronste de wenkbrauwen, omdat ze zich vergeefs trachtte te herinneren, waar dat vreemde land nu eigenlijk wel gelegen was.

„Zo, uit Brazilië zegt U, dat is ook niet naast de deur”.

„Twee weken varen”, zei tante met een heel ernstig gezicht en de meisjes beten op hun lippen.

„En alleen hier naar Holland gekomen?”

„Heel alleen. 't Zijn flinke meisjes”.

„Dat zie je zo”, gaf de juffrouw toe, beschouwde de kinderen opnieuw met de grootste aandacht, om dan te komen met de opmerking: „Tenger gebouwd zijn ze voor boerenkinderen”.

„Alle kinderen in Brazilië zijn tenger gebouwd, juffrouw Tervoorde”.

„Jaja, dat kan je zo hebben, hè en wat een fijne witte handjes hebben ze. Ze helpen zeker nog niet mee in het boerenbedrijf?”

„Nee, ze zijn pas 10 jaar en bovendien gaan ze op kostschool”.

„Wat U zegt, mevrouw Wensma. Zeker kinderen van rijke ouders”.

„Schatrijk, juffrouw Tervoorde”.

„'t Is ze aan te zien, rijkdom verloochent zich nooit”.

„Zo is het, juffrouw Tervoorde, mag ik een pakje van Nelle's koffie?”

Maar juffrouw Tervoorde wilde nog meer weten.

„Ze zijn zeker nog niet lang bij U?”

„Sedert gisteren”.

„Al een beetje gewend?”

„O ja, de kinderen hebben al zo wat de halve wereld gezien”.

„Wat U zegt. Maar hoe maken ze 't nu met de taal, ze kunnen toch geen Hollands spreken?”

„Geen woord, alleen Engels”.

„Dus, U en meneer spreken Engels met ze”.

„Natuurlijk”.

Even stond de kruideniersvrouw daar versteld van te kijken, vergat echter onmiddellijk dat daar voor haar twee Engels sprekende kinderen stonden en vroeg:

„Willen jullie een snoepje, meisjes?”

Daar schrok mevrouw Wensma van, omdat ze vreesde, dat de kinderen door hun antwoord haar in een vreselijke moeilijkheid zouden brengen.

Dus haastte ze zich te antwoorden: Snoepen doen ze nooit, kinderen in Brazilië snoepen niet, juffrouw Ter-

voorde. Mag ik m'n koffie, ik heb geen boontje meer thuis en de kinderen verlangen zo naar een kopje Braziliaanse. Brazilië is het echte koffieland, zoals U wel weten zult. De juffrouw knikte en reikte mevrouw Wensma het pakje toe.

Het werd nu hoog tijd voor mevrouw Wensma zich met de kinderen uit de voeten te maken, omdat ze vreesde, dat het anders met haar hele verhaal mis zou lopen. Dus haastte ze zich met de kinderen de deur uit.

De mensen, die hen op de terugweg tegenkwamen, keken hen met de grootste verbazing aan en vroegen zich vergeefs af, waar die drie nou toch zo'n pret over hadden.

Dit wisten alleen de Hollandse dame en de twee Braziliaanse boerinetjes, die voor 't eerst van hun leven op een andere plaats logeerden en toch de hele wereld bereisd hadden.

Toen ze 's avonds gezellig voor de woning zaten, genietend van de heerlijke zomeravond en nog napraatten over de avonturen van die dag, zei oom: „Een oude wijsheid zegt:

Als iemand verre reizen doet,
Dan kan hij veel verhalen.

„Deze regels zijn niet op jullie van toepassing. Jullie behoeven je neus maar buiten de deur te steken, of het avontuur is in volle gang”.

„Dat zelfs is niet nodig”, liet tante volgen. „Als ze 's avonds door het raam kijken en een man zien, is het avontuur al geboren”.

„Als die man tenminste een booswicht is”, spotte Emmie.

„Ja, zoals oom”, dakte Wiesje aan.

Oom stond op.

„Een booswicht” zei hij, hoort in een donkere cel. Jullie gaan slapen en ik zoek mijn donkere kamer op, om te zien of de twee stadse boerinetjes er aardig uitzien”.

„Wanneer zijn de kiekjes klaar, oom?” vroeg Emmie.

„In elk geval voor je naar de stad teruggaat”, beloofde oom en met deze belofte waren de meisjes tevreden.

HOOFDSTUK 6.

Grote schrik over Wiesje's verdwijnen. — Een belangrijke brief en nog belangrijker onderschriften. — Een onvergetelijke verrassing.

De volgende morgen werd Wiesje het eerst wakker. Emmie sliep nog. In haar pyama sloop Wiesje de trap af en kwam tot bevreemding van tante alleen in de huiskamer. Onmiddellijk uitte die lieve bezorgde tante haar angst in de vraag: „Er is toch niets met Emmie?” „O nee volstrekt niet, tante, ze slaapt nog. Ik wilde een grap met haar hebben”.

„Welke grap?” vroeg tante.

Wiesje vroeg om schrijfgerei en toen ze dit van tante ontvangen had, schreef ze de volgende brief:

Lieve Emmie,

Ik wil niet langer als boerinetje hier rondlopen.

Bovendien snurk jij 's nachts zo vreselijk, dat ik er niet door slapen kan. Ik ben terug naar de stad.

Wiesje.

Toen mevrouw Wensma dat briefje gelezen had, ried ze Wiesje aan, wilde haar grap kans van slagen hebben, haar kleren te halen en zich in tante's kamer te wassen en aan te kleden.

Wiesje slaagde erin de spullen naar beneden te brengen, zonder dat haar vriendinnetje wakker werd. De brief had ze naast Emmie's hoofd op het kussen gelegd. Ze verdween achter de deur van tante's slaapkamer, maar was spoedig reisvaardig in de huiskamer terug. „Eet nu maar gauw je boterhammen”, zei tante, „en verberg je hier of daar. Je begrijpt, dat Emmie onmiddellijk de trap af zal stormen, als ze je brief gelezen heeft. Als ze er tenminste een woord van gelooft, waarvan ik nog lang niet zeker ben”.

Wiesje volgde tante's raad op, verborg zich in de diepe provisiekast, van waar ze onbespied gelegenheid had te horen, wat haar vriendinnetje al zo zeggen zou. In spanning wachtte tante, zowel als Wiesje op de komst van Emmie. Deze was inmiddels ontwaakt, miste Wiesje onmiddellijk, zag echter de enveloppe en las

de brief. Een ogenblik zat ze als beteuterd te kijken in haar bed. Had ze wel goed gelezen? En ze herlas Wiesje's schrijven en kon wederom haar ogen niet geloven. Dat was nu toch wel heel lelijk van haar, om zo schandelijk haar belofte te breken. Hadden ze elkander niet stellig beloofd, zij, de twee onafscheidelijken, de gehele vacantie bij elkaar te blijven? En nu had ze haar woord gebroken om een kleinigheid, een wissewasje. En van dat snurken! Daar begreep ze niets van. Snurkte zij dan in haar slaap? Moeder had haar dit nooit verteld.

Juist toen ze zich voornam, naar beneden te gaan, ten einde van tante opheldering te krijgen, viel haar ook iets op, dat haar plan onmiddellijk wijzigde.

Ze glimlachte.

Doodbedaard waste en kleepte ze zich en kwam doodkalm beneden, tot grote verbazing van tante, die maar niet begreep, dat Emmie niet geheel over stuur was. Met een vriendelijk „Goeden morgen, tante” kwam ze de huiskamer in.

„Goedenmorgen, Emmie”, weer heerlijk geslapen?”

„Verrukkelijk” en een gat in de dag.

Tante schonk thee.

„Ik heb trek, tante”.

„Dat's prettig!” zei deze, „eet dan maar veel en lekker”.

„Wat een heerlijk weer, hè tante”.

Tante vergat bijna te antwoorden door haar overgrote verbazing. Dat Emmie met geen woord over Wiesje's verdwijning repte. 't Was onbegrijpelijk.

„Ja, 't is heerlijk weer”, haastte ze zich te antwoorden. Emmie tikte haar eitje.

Tante, een beetje verlegen met haar houding, zette hier of daar een en ander spulletje wat anders.

„Wat is een eitje 's morgens toch lekker, tante”.

„Ze zijn ook vers, 'k heb ze juist uit het hok gehaald”.

Terluiks keek tante naar Emmie's gezicht, doch kon er niets op lezen, dat haar enige opheldering gaf.

Nu kon tante toch niet langer zwijgen.

„Waar blijft Wiesje toch?”

Emmie legde mes en vork neer, deed of ze heel verbaasd was en vroeg: „Weet U dan niet, tante, dat Wiesje naar de stad terug is gegaan?”

Nu moest tante wel comédie spelen, deed of ze schrok en erg verbaasd was en riep uit: „Maar kind, wat zeg je me nu! Wiesje naar de stad terug! Hoe kom je aan die onzin?”

Emmie, die het briefje onder haar boerenpakje verborgen hield, trok het te voorschijn en liet het tante lezen. „Maar kind”, riep tante uit. „Dat je daar nu zo kalm kunt zitten ontbijten, terwijl je vriendinnetje is gevluht en ten dele nog wel door jouw schuld. Ik kan dat niet vatten. Ben je dan helemaal niet ongerust? Vind je 't niet vreselijk, dat Wiesje weg is gegaan?

Wat ben je toch een onbegrijpelijk kind. Ik zit in grote angst, en ben van plan zodra oom thuis is, naar de stad te reizen. Wat moeten Wiesje's ouders er toch wel van denken?”

In de donkere provisiekast stond Wiesje, diep teleurgesteld door Emmie's ongevoeligheid.

De deur had tante gesloten; Wiesje kon dus niet zien, dat Emmie haar tante met een wenk te kennen gaf, haar te volgen. Tante kwam met Emmie boven en de laatste fluisterde: „Wiesje is niet gevluht, tante. Ze is hier in huis. Ik weet het zeer zeker, want tante, als ze er vandoor was, zou ze deze dingen stellig niet vergeten hebben”.

Wiesje raapte twee elastieken op, die onder een stoel lagen.

„Omdat onze jaretelles nat waren en vol modder zaten

door deze dingen begreep ik dat Wiesje niet gevlucht was.

heeft de boerin ons deze gegeven, om onze kousen op te houden. Zonder die dingen kan je geen stap doen

of de kousen hangen je tot over de hielen. Door deze dingen begreep ik, dat Wiesje niet gevlucht kon wezen". Tante lachte en zei: „Wat ben jij een vernuftige detective, Emmie. Je moet later bij de recherche, daar zal je goede diensten bewijzen".

„Zeg mij eens, tante, waar heeft ze zich verstopt?"

Tante vond nu geen reden nog langer het stilzwijgen te bewaren en antwoordde: „In de provisiekast".

In de huiskamer teruggekeerd, rukte Emmie plotseling de provisiekastdeur open en Wiesje trad te voorschijn. De kousen slobberden over haar hielen.

En nu was het Wiesje's beurt, om verbaasd te kijken.

Haar teleurstelling over het mislukken van haar grappig plannetje uitte zich in de vraag: „Heb je m'n brief niet zien liggen, Emmie?"

„Natuurlijk wel", was het antwoord, „en ik zou erg teleurgesteld en verdrietig geweest zijn, als je werkelijk was weggegaan. Maar, door deze dingen begreep ik, dat je me er tussen nemen wou".

Ze toonde Wiesje de elastieken, welke deze achter haar rug verborgen hield.

„Zonder deze dingen kon je toch onmogelijk op reis zijn gegaan. Zie zelf maar eens, hoe de kousen over je

hielen bengelen”.

„Die dingen hebben me verraden”, moest Wiesje erkennen en tevens, dat Emmie heel slim was geweest”. Wiesje viel op haar ontbijt aan, want ze had in die volle provisiekast honger gekregen.

Tante kwam uit de logeerkamer en zei: „Ik loop even naar vrouw Voskamp; ik moet toch eens zien, hoe het met jullie kleren gesteld is. De boerin is een beste vrouw, maar ik vrees, dat ze als strijkster van jongedameskleren niet in de wieg is gelegd”.

De meisjes informeerden naar de kiekjes.

„Deze zijn in één woord prachtig”, was tantes antwoord, „oom heeft al voor de afdrukjes gezorgd, maar hij wil ze je zelf geven”.

Tante ging heen; Wiesje en Emmie klommen de trap op. „Wiesje”, riep Emmie, toen ze op de slaapkamer gekomen waren, verschrikt uit, „weet je wel, dat we helemaal vergeten hebben naar huis te schrijven? En we hadden het zo beloofd”.

„Dat komt door alles, wat we al beleefd hebben, verontschuldigde Wiesje zichzelf en haar vriendin, „ik zal gauw m'n boerinnenpakje aantrekken, dan kunnen we met schrijven beginnen”.

Op het tafeltje in de huiskamer stond nog het schrijfgerei, dat Emmie naar boven haalde met nog een pen, die ze op ooms bureau vond. Ze schoof de tafel vlak voor het raam en toen Wiesje met haar toilet gereed was, zetten ze zich naast elkander, ieder met een velletje papier voor zich.

Ze beknauwden het hout van hun pen.

Een eigenlijke brief hadden ze nog nooit geschreven. Het viel niet mee. Vooral het begin was erg moeilijk.

Eensklaps schoot Emmie een grap te binnen, die ze onmiddellijk aan haar vriendinnetje vertelde.

„Zullen we schrijven, dat we nooit naar de stad en naar huis terug zullen gaan? Dat we 't hier bij oom en tante op 't dorp zo heerlijk vinden, dat we in de stad niet langer wonen willen?”

Dat vond Wiesje een kostelijk idee en daarom riep ze onmiddellijk vol vuur uit: „Dat doen we, Emmie en we schrijven erbij, dat we naar de school niet meer terug willen . . .”

„En dat we voortaan die nare, hoge huizen niet meer willen zien!” riep Emmie.

„En, dat we hier altijd lekker eten”, bedacht Wiesje.

„En op een koe kunnen rijden”, herinnerde Emmie.

„En dat we boerinetjes uit Brazilië willen blijven voor ons hele leven”.

Toen doopten ze de pen in de inktpot.

„We zullen samen het briefje in elkaar zetten”, stelde Wiesje voor, „want er moet hetzelfde in staan”.

„Natuurlijk”, gaf Emmie toe. „Begin jij maar”.

Emmie schreef:

Lieve Papa en Mama.

’t Is hier zo mooi, zo heel mooi.

„Dat lijkt op een vers”, meende Wiesje.

„Des te beter”, vond Emmie en stelde maar dadelijk voor een gedicht te maken.

Doch Wiesje vond het beter, dit waagstuk maar niet te ondernemen.

„Vergeet niet”, herinnerde ze, „dat we aan ons verhaal moeten beginnen, dat tot titel hebben zal:

De twee heldinnen van de nacht.

Laten we ons dus maar vast oefenen”.

Ook Emmie vond dit beter en na veel geschrap van woorden en meermalen van hele zinnen, kwam het volgende briefje gereed:

Lieve Papa en Mama.

We zijn nu op ’t dorp en blijven hier. Nooit gaan we hier weer vandaan. Het bevalt ons hier veel beter dan in de stad. Hier zijn bloemen en bossen en vogels, die de hele dag zingen. Er is ook een prachtige laan. Alle mensen zijn hier aardig. We hebben op een koe gereden en zijn ook al in de sloot gevallen. Dat gebeurt in de stad nooit. Daarom willen we niet meer hier vandaan. We zitten te schrijven in het kostuum van een boerinetje. O, dat staat ons zo leuk! We lopen nu op klompen, die hagelwit zijn. Dat is heel wat anders dan op die nare, zwarte schoenen te moeten lopen. Als u ons nog wilt zien, moet u maar bij ons komen. Wij hebben geen tijd. De eerste maanden mag U nog niet komen, want wij hebben het erg druk. We moeten een boek schrijven. Dit zal heten:

De twee heldinnen van de nacht.

Als we ’t af hebben, mag U bij ons komen, maar, eerder niet.

De meisjes herlazen de brief en vonden, dat deze heel goed en mooi was.

Twee enveloppen had Emmie ook meegebracht, doch

beiden aarzelden ze de brief, toen ze deze in 't net geschreven hadden, erin te steken.

„Ik wou er nog wel iets onder schrijven”, deelde Wiesje aarzelend mee.

„Ik ook”, zei Emmie.

Zo ver mogelijk van elkander gingen ze, beiden op een hoek van de tafel zitten en schreven.

Dit schreef Emmie:

„Ik verlang toch wel een beetje naar huis, lieve Mama en Papa. Gelukkig is een weekje gauw om. Verlangt U ook wel eens naar mij?”

Heel veel zontjes van

Emmie.

Het onderschrift van Wiesje's brief luidde:

Ik kom al weer gauw bij jullie. Hoe gaat het met de lieve, kleine Doortje? Vraagt ze wel eens naar me. O, wat zal ik blij wezen, als ik die lieve schat weer een zontje geven kan.

Wiesje.

Zwijgend staken ze beiden de brief in de enveloppe.

„Wat heb jij geschreven?” vroeg Wiesje.

„Och, zo maar wat”, was Emmie's antwoord, „en jij?”

„Och, ook eigenlijk niets”.

Nu moest de brief nog gepost worden, doch dit konden ze niet doen, voor tante terug zou zijn. Dus wachtten ze op de komst van tante. Na enig wachten kwam deze de kamer binnen, een pak onder de arm. Hierin zaten natuurlijk de kleren van de meisjes.

„Wie zou nu toch gedacht hebben”, zei ze, „dat een boerin zo keurig strijken kan” en ze toonde de kinderen de schoon gewassen en gestreken kleren.

„Ze heeft wel wat verdiend voor al haar moeite”, meende tante, waarop Emmie voorstelde haar een kiek te brengen, zodra deze klaar zou zijn”.

„Waarmee ze erg in haar schik zal zijn”, veronderstelde tante.

Haar oog viel op de brieven en ze zei: „Jullie hebben zeker een brief naar huis geschreven. Ik dacht hier juist onderweg aan. Je ouders zullen het wel prettig vinden iets van jullie te horen. Kleed je nu maar gauw als stadse meisjes en post de brieven. Als de kruideniersvrouw jullie ziet, zal ze niet weten, hoe ze 't heeft”.

En erg boos op u zijn, tante, „omdat u haar zo voor de gek heeft gehouden”.

Tante glimlachte en antwoordde: „Zoiets is ze van mij wel gewend; ik houd haar zo dikwijls voor 't lapje. Kom

maar gauw terug. Ik heb nog een verrassing voor jullie".

„Hé, tante", vleide Emmie, „zeg 't ons nu maar".

„Hoor nu toch zo'n nieuwsgierig Aagje", spotte tante, „de kruideniersvrouw in 't klein".

De meisjes verkleedden zich, haastten zich naar het dorp en posten de brieven.

De kruideniersvrouw, wier huis ze passeerden, zagen ze niet.

Onderweg maakten ze allerlei gissingen met betrekking tot tantes aangekondigde verrassing.

Ze kwamen thuis. De huiskamer vonden ze leeg. Tante was er niet. Wel hoorden ze in de aangrenzende kamer fluisterstemmen, doch schonken hier weinig aandacht aan, omdat hun aandacht getrokken werd naar een drietal prachtige bloemstukken, welke op kleine tafeltjes waren neergezet.

„Wat zou hier toch aan de hand zijn", zei Emmie en stak haar neus in een wijd opgevouwen bloemkelk van een roos.

„O, wat ruikt die heerlijk!"

„Oom of tante is zeker jarig", meende Wiesje.

„En wij staan hier met lege handen", zuchtte Emmie.

Ze luisterden, een oor gericht naar de kamerdeur, doch

ze konden niet verstaan, wat daar binnen gesproken werd.

„'t Is al weer geheimzinnig", vond Wiesje.

De ramen stonden wijd open, evenals de buitendeur. Een merel zette zich vrijpostig neer op de vensterbank. keerde zijn nieuwsgierig kopje naar binnen en floot een paar zachte toontjes. Een hoog opgetaste hooiwagen reed zacht krakend over de laan. Een man, die er languit boven op lag, zong het hoogste lied. Door de open deur stapte Caesar binnen. Om zijn nek was een blauw lint gewonden, waarachter een narcis stak.

„Zou hij jarig zijn?" vroeg Emmie.

„Ik geloof het zeker, waarom zouden ze hem anders zo mooi hebben uitgedost", was Wiesje's antwoord.

Op de tafel stond een servies, dat ze nog niet gezien hadden.

„Zeker een feestservies", meende Wiesje.

Emmie boog zich tot Caesar over, die daar rustig op de vloer lag, de grote kop op zijn gestrekte poten en vroeg hem, wat hij toch wel van al die geheimzinnigheid dacht. De hond hief even de kop, keek Emmie met zijn grote, bruine ogen aan en zuchtte.

„Hoor, hij zucht", zei Emmie, „omdat hij er ook niets

uit wijs kan worden".

„Alsjeblieft!"

In de open deur stond een man. Hij droeg twee dozen. Omdat de meisjes niet tot hem kwamen, trad hij op de tafel toe, waarop hij de dozen neerzette.

De gelegenheid, iets naders te vernemen, liet Wiesje zich niet ontglippen. Dus vroeg ze: „Voor wie zijn die dozen?"

„Natuurlijk voor de familie Wensma", antwoordde de man.

„Maar, wat is er dan aan de hand?" informeerde Emmie.

„Dat zal je zelf wel beter weten dan ik", antwoordde de man, die gelcolde, dat hij voor 't lapje gehouden werd en hierdoor ontstemd haastig en driftig de kamer verliet.

„Wat is dat allemaal geheimzinnig", fluisterde Wiesje.

„Alles is hier zo geheimzinnig", vond Emmie. „Dat komt zeker door de stilte".

Ze zwegen. Niets hoorden ze dan het zingen van de vogeltjes. Ook de fluisterstemmen daar binnen waren verstomd.

„Als 't nu avond was en dus donker", zei Wiesje, „zouden we weer niets op ons gemak zijn".

„Jammer, dat we de brieven al gepost hebben", klaagde

Emmie. „Op de duur . . ."

De deur, welke toegang gaf tot de andere kamer, ging open en tante trad met nog twee dames binnen.

„Daar hebben we dus de loegetjes", zei de dame, die voorop liep.

Tante stelde voor: Mevrouw Verkoren — mevrouw Franken — Emmie — Wiesje".

„Ik zie", zei mevrouw Franken, „dat er in dat verre Brazilië ook aardige meisjes zijn".

Emmie en Wiesje kregen een kleur van verlegenheid door deze lofspraak en daar tante heel goed opmerkte, hoe verbaasd de kinderen om zich heen keken en hoe onwennig ze deden, hielp ze de meisjes uit de droom, zeggende: „We hebben vandaag een feestje; oom en ik zijn zes jaar en drie maanden getrouwd, de helft dus van de koperen bruiloft".

„Vandaag is het de blikken bruiloft", zei mevrouw Verkoren.

De kinderen wensten tante nog veel gelukkige jaren toe.

„Eerst wilden we deze dag ongemerkt voorbij laten gaan", vertelde tante, „maar een paar dagen geleden besloot oom anders".

„Gelukkig", zei mevrouw Verkoren, de deksel van een

der dozen oplichtende, „kom eens kijken, meisjes! Wat zullen we vandaag smullen!”

Tante opende de deur, welke naar de gang leidde en riep: „Jaantje, breng je de koffie binnen?”

Nieuwe geheimzinnigheid. Wie was nu toch Jaantje? Een grote vrouw in een frisse, linnen japon gekleed, een grote, hagelwitte schort voor, bracht op een blad de koffiepot binnen.

„Dit is Jaantje, meisjes, ze komt me vandaag helpen; alleen zou ik het wel wat druk hebben”.

Tante schonk koffie, maakte voor de meisjes een glas limonade klaar en het blikken feest nam een aanvang. En met het feest ving ook de smulpertij aan van de heerlijke gebakjes, welke rijkelijk met vruchten overdekt waren.

Het viel de kinderen op, dat tante bij herhaling op de klok keek. Wachtte ze nog meer gasten?

„Meisjes”, zei ze, „zouden jullie het niet aardig vinden, de boerin en ook de boer wat gebakjes te brengen. Ze hebben het beiden wel verdiend, naar ik meen”.

Tante pakte enkele gebakjes over in een kleinere doos en de meisjes gingen op weg.

Een half uur later waren ze terug en toen ze de kamer-

deur geopend hadden, bleven beiden een ogenblik als versuft door hun grote verrassing onbewegelijk staan. Een klein meisje worstelde zich los van de schoot van haar moeder, liep op Wiesje toe, hoog geheven haar verlangende armpjes en riep in een lange toon van verrukking: „Wiesje, Wiesje!”

Dat kindje was Wiesje's zusje Doortje.

Dit was de verrassing, waarop tante die morgen had gezinspeeld.

Emmie's en Wiesje's moeder waren voor 't huiselijke feestje uitgenodigd en voor die dag overgekomen. Oom had het drieliet met zijn auto van de trein gehaald.

Nieuwe avonturen beleefden de meisjes die dag niet, maar hij zou steeds meegerekend worden tot de onvergetelijke vacantieweek, welke ze bij oom en tante Wensma hadden doorgebracht.

HOOFDSTUK 7.

Een Zigeunerin, die waarzegt.
Blijde dagen in het verschieet.

De volgende morgen wandelden Wiesje en Emmie op de laan. Terzijde hiervan stond een zigeunerwagen. Een meisje van vijftien, zestien jaar zat op het trapje, dat tot de woning toegang verschaftte. Ze stond op, toen ze de kinderen zag aankomen en liep hen tegemoet. Ze had een bruine gelaatskleur, haar haren waren zwart, gouden ringetjes droeg ze in de oren.

Glimlachend bleef ze voor de meisjes staan, die hiervan wel even schrokken, doch onmiddellijk gerustgesteld waren, toen haar zangerige stem vroeg: „Zal ik jullie de toekomst voorspellen?”

De meisjes dachten aan ooms verhaal en het koffiedik en lachten.

„Niemand kan de toekomst voorspellen”, antwoordde Emmie vrijmoedig.

Het Zigeunermeisje glimlachte.

„Ik wel”, zei ze, „als jullie me samen een dubbeltje geven, zal ik alles zeggen, wat ik weet”.

Vragend keken de kinderen elkander aan. Toen Emmie met een knik te kennen gaf, dat ze wel oren had voor een nieuwe voorspelling, antwoordde Wiesje: „Goed, we zullen je een dubbeltje geven”.

„Vraag me dan maar, wat je graag weten wilt”, zei het zigeunermeisje „en ik zal jullie vertellen, wat je weten wilt”.

Ze legde een hand van Emmie en Wiesje op de palmen van haar handen.

„Vraag jij maar iets”, zei Wiesje, die zo gauw niets te vragen wist.

Even dacht Emmie na.

„We logeren bij een oom en tante van ons en al heel wat avonturen hebben we beleefd. Nu willen we zo graag weten of er nog meer en nog wonderlijker dingen zullen gebeuren, zolang we hier zijn?”

De jeugdige waarzegster starde lange tijd, zonder een woord te spreken in de handen van de kinderen, waar-

na ze antwoordde: „Er zal niets meer gebeuren; vandaag nog keren jullie naar de stad terug”.

Ze trok haar handen terug en zag de kinderen glimlachend aan.

„Is dat alles?” vroeg Wiesje.

„Heb ik je vraag niet beantwoord?” luidde de weder-vraag.

„Voor het avond is, zal je hier niet meer zijn”.

Ze hield een hand op.

„Ik krijg een dubbeltje”, herinnerde ze.

Emmie reikte haar het toegezegde geldstuk toe en ogde haar na, tot ze in de woonwagen verdwenen was. De meisjes vervolgden teleurgesteld hun weg.

„Oom heeft gelijk gehad”, zei Wiesje, „ook wij hadden, evenals die meneer uit ooms verhaal, het geld beter in onze zak kunnen houden”.

„Ze is wel een lief meisje”.

Met deze woorden vergoelijkte Emmie de nutteloze uitgave.

Ze deden een flinke wandeling, keerden tegen twaalf uur huiswaarts, doch waren niet weinig verbaasd, toen ze in de verte reeds oom en tante voor de deur zagen staan, breed en driftig zwaaiend met beide armen.

„Ze beduiden ons”, zei Wiesje, „dat we bij hen moeten komen en ons moeten haasten. Wat zou er aan de hand zijn?”

Ze liepen, wat ze lopen konden en kwamen hijgend bij oom en tante aan.

Uit ooms mond hoorden ze de voor hen ontstellende tijding, dat oom en tante voor een week op reis moesten voor een zaak, welke geen uitstel gedoogde, dat beiden hen met de auto thuis zouden brengen, maar, dat de logeerp partij de volgende week zou worden voortgezet.

Vandaag over acht dagen komen tante en ik jullie weer terughalen naar ons landhuisje.

„Kom, kinderen”, zei tante, „nu gauw jullie koffer pakken, als ik na de lunch afgewassen heb, vertrekken we. Com en ik hebben nog een lange reis voor de boeg”. Ziende, dat de kinderen door het overhaast vertrek pijnlijk getroffen waren, haastte tante zich hen te troosten. „Niet bedrukt of teleurgesteld zijn, liefjes. Over acht dagen zet je opgewekt de logeerp partij verder, jullie maken de beloofde acht dagen vol en blijft het je goed bevallen, dan maken we van een week tien dagen”.

Deze verzekering troostte de kinderen, die nu blijmoedig

hun koffertje pakten, tante na de lunch hielpen met het afwassen, terwijl oom de nodige instructies gaf aan de naaste bureu, man en vrouw, die de zorg voor Caesar, de kippen en het huis op zich zouden nemen.

Tijdens de afwas zei Wiesje: „Tante, oom heeft toen gespot met de waarzeggerij en ons een grappig verhaal verteld over het koffiedik. Maar er zijn toch wel mensen, die de toekomst voorspellen kunnen”.

Verbaasd keek tante het meisje aan.

Emmie viel Wiesje dadelijk bij en deelde tante de ontmoeting mede met het Zigeunerkind en wat dit voorspeld had.

Tante lachte hartelijk en zei: „O, die slimmerd! Jullie moeten weten, dat ik aan de weg naar jullie stond uit te kijken, toen dat meisje voorbijkwam en me vroeg, of ik op iemand wachtte. Ik vertelde haar, dat ik naar jullie uitkeek, dat jullie twee logé's waren, die onverwachts, vandaag nog, moesten vertrekken en verzocht haar jullie tot spoed aan te sporen, als ze je mocht tegenkomen”.

„Die lelijkerd!” riep Emmie en Wiesje voegde er aan toe: „Nou geloof ik nooit meer in waarzeggerij”.

„Houden jullie het maar met oom's koffiedik”, ried

tante aan.

„Meisjes”, zei oom, toen de kinderen gereed stonden om in de auto te stappen, „enkele dagen van avonturen zijn nu achter de rug; ik hoop voor jullie, dat er de volgende week nog spannender zullen volgen. Nog een weekje en jullie zijn wederom onze geliefde logé's.

EINDE.

INHOUD.

Hoofdstuk	Bladzijde
1. Een ontmoeting op de polderweg. — Twee juichende meisjes	5
2. Emmie griezelt. — Een kefferig hondje	14
3. Oom stelt een programma op. — Caesar de Grote	34
4. De vlucht in de nacht	52
5. Van een koe, die spreken kon.	68
6. Een onvergetelijke verrassing	105
7. Blijde dagen in het verschiet	125

In deze serie zal verschijnen:

Van Suze Brinkgreve:

Joke Terheyde

Nan, het Dokteresje

Tineke van de Brievengaarder

Carla, het dorpskind

De twee vriendinnen van de 3e

Het wonderkind

Een avontuurlijke logeerpartij

Van Charles Krienen:

De watterrat van het dorp

Frankie, het kleine smidje

Sippie Snoek

